ISSN 0132-4462.
№ 3 2002
БЕРЕЗЕНЬ

перець

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Віктор ПОПОВ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

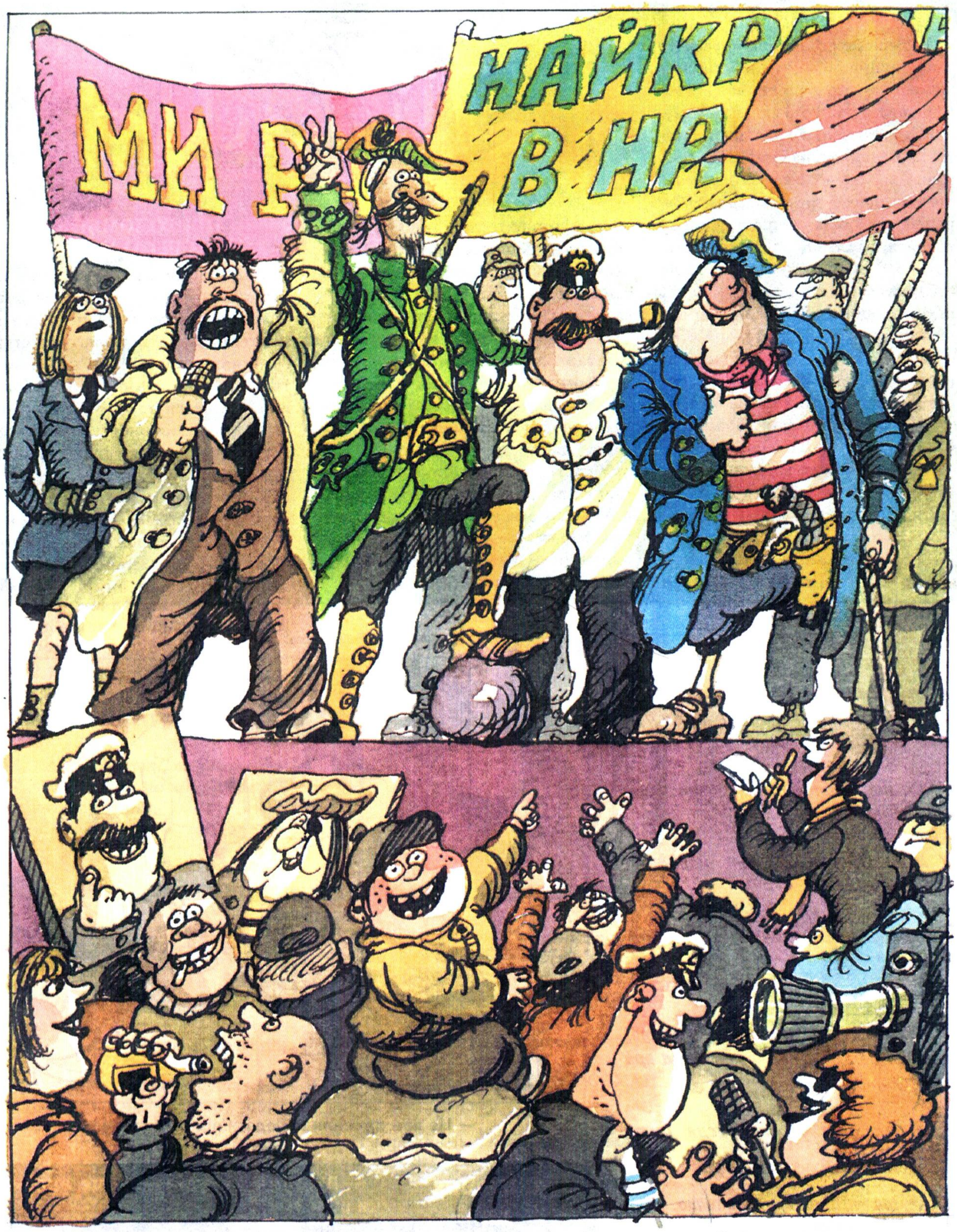

— Лідерами нашої партії ми обрали цих правдолюбів!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

Олексій КОХАН

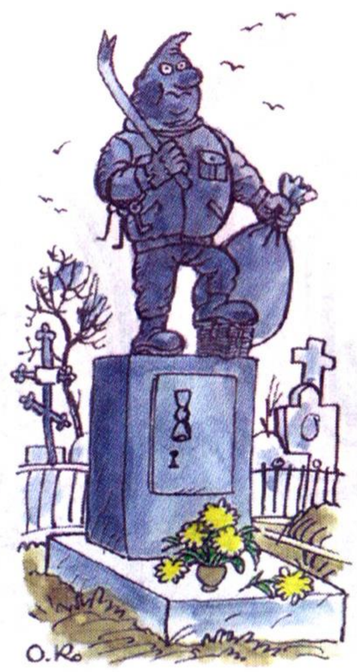

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Телеграфне Агентство Преса

КРАПЛЯ В МОРІ

Як передає столичний кореспондент, працівники Управління державної служби з боротьби з економічною злочинністю викрили минулого місяця більше двадцяти фактів хабарництва на суму 150 тисяч гривень. З іншого боку, за аналізом, що його підготував не так давно Європейський банк реконструкції та розвитку спільно зі Світовим банком, середній розмір витрат наших підприємств на хабарі становить шість процентів од їхніх середньорічних прибутків. Таким чином, на фоні цих астрономічних витрат скромна сума в півтораста тисяч, звичайно, програє. Більше того, ця сума — крапля в морі хабарництва! Але, все ж таки, подібні краплі поступово підточують нашу хабарницьку систему.

ВІДКРИТИ ЧИ ЗАКРИТИ

Наш Херсонський кореспондент повідомляє, що в місті з'явилося нове підприємство з випуску кришок каналізаційних люків. Потужність такого виробництва — тисячі кришок на рік. Бо саме таку кількість металевих кругів знімають з каналізаційних люків місцеві «металісти», тягнучи їх до пунктів прийому брухту. Бідні херсонці, провалюючись у відкриті люки, потрапляють у подібні пастки і лають на всі лади комунальників.

У місті вкрадено більше двох тисяч таких кришок. Виходить, одне з двох: або відкрити місцеве підприємство з випуску цих кришок, або закрити ці сумнівні пункти прийому краденого металу.

ПРИГОЛОМШУЄ МАСШТАБНІСТЮ

Якщо порівняти попередню кампанію виборів у парламент з нинішньою, то остання не може не приголомшувати масштабністю... обіцянок. Сьогоднішні претенденти в народні обранці привселюдно присягаються одразу ж по приході до влади зробити громадян багатими і щасливими, забезпечити безквартирних житлом, безробітних роботою, а пенсіонерам мало не вдвічі збільшити пенсії. За підрахунками фахівців, на кожного нашого громадянина цього разу обіцянок припадає в кілька разів більше, ніж під час попередньої кампанії.

РАПТОМ ПРИГАДАВ

Наш донецький кореспондент факсує:

Директор місцевого заводу бетонних конструкцій Степан Віталійович Лойко вже третій місяць скаржився працівникам рідного підприємства на фінансові труднощі. Поодинокі та групами приходили до нього робітники з вимогою розрахуватися з ними за роботу. У відповідь він лише знизував плечима. І тільки коли компетентні фахівці запитали у директора, куди і на що витратив громадські гроші, він раптом пригадав. Пригадав, що зарплату підлеглих за два місяці... вкрали. Хтось на тому тижні підібрав до його сейфу ключ і все до копійки вичистив. Для чого він упродовж двох місяців зберігав у сейфі зарплату підлеглих, директор пригадати так і не зміг.

ІРОНІЗМИ

✓ Намагаючись досягти вершини, потрібно пам'ятати, що це може бути не Олімп, а Везувій.

✓ Тримай себе в руках, якщо тебе не тримають ноги.

✓ Коли очевидці мовчать, народжуються легенди.

✓ Підслуханому вірять більше, ніж почутому.

Роман КРИКУН.

✓ Якщо жінкам нема що сказати, то це ще не значить, що їм нема про що поговорити.

✓ Нема вже у жінок сил бути слабкими!

✓ Самотній жінці, як правило, скучати не доводиться.

Олександр ПЕРЛЮК.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

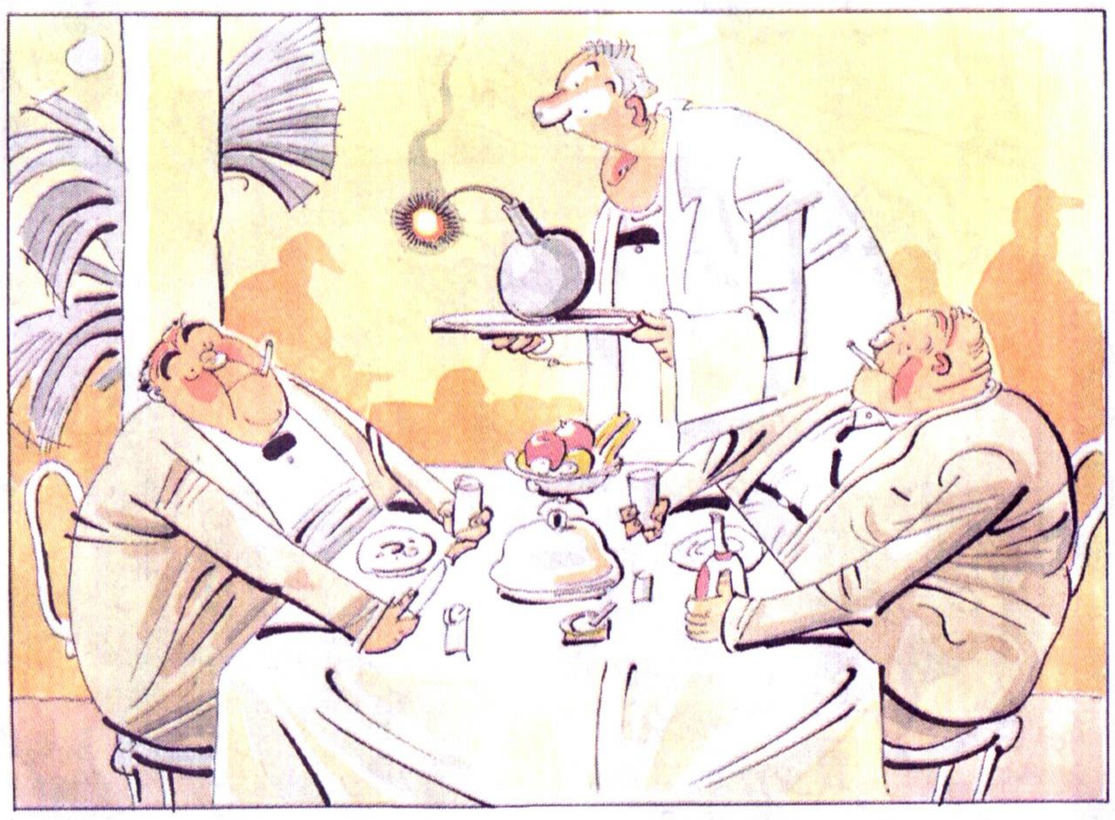

— Це вам просили передати від того столу...

ЗАПИТАННЯ НА ЗАСИПКУ

— А голий ентузіазм — це еротика чи секс?

Флоріан БОДНАР.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВОЛІТИ — ставати волом.

ПЛАТІВКА *(бухг.)* — касирка.

ГУСАР — доглядач гусей.

РОГАЛИК — молодий цап.

ПРАВИТЕЛЬ — коректор.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

●

ПРИЙМАК — збирач податків.

КОРМЧИЙ — той, хто підвозить корми на ферму.

СПІВДРУЖБА — хор.

РАДЖА — дружина радника.

ТАТУЮВАННЯ — татова робота з паском після перегляду щоденника з низькими оцінками.

Петро ЛЯШЕНКО.

м. Кам'янка на Харківщині.

З життя «нових українців»

Є РІЗНИЦЯ

Приходить до нового українця приятель і бачить, що на стіні дві репродукції «Мони Лізи».

— А чому у тебе дві «Мони Лізи»?— запитує.— Мені однієї вистачає.

— Так у тебе «Мона Ліза» висить, а у мене «Стерео».

ЗДОГАДАВСЯ

Йде гра «Як виграти мільйон». Новий українець добрався до останнього питання.

— Хто із названих птахів не будує гнізда: ворона, сорока, зозуля, орел?— запитує Данило Яневський.

— А можна взяти підказку «дзвінок другові»?

— Можна.

Друг йому каже: «Вован, це зозуля, в натурі!» І «новий українець» виграє мільйон.

Наступного дня вони сидять, обмивають виграш.

— Сірий, ніколи не думав, що в тебе голова так варить. Звідки ти знаєш, що зозуля гнізда собі не будує?— запитує «мільйонер».

— Ну ти, братан, даєш! Навіть діти знають, що зозуля живе у годиннику!

Іван ЧУМАК.

м. Рівне.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Подайте нещасному собаці! У нього будка згоріла...

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

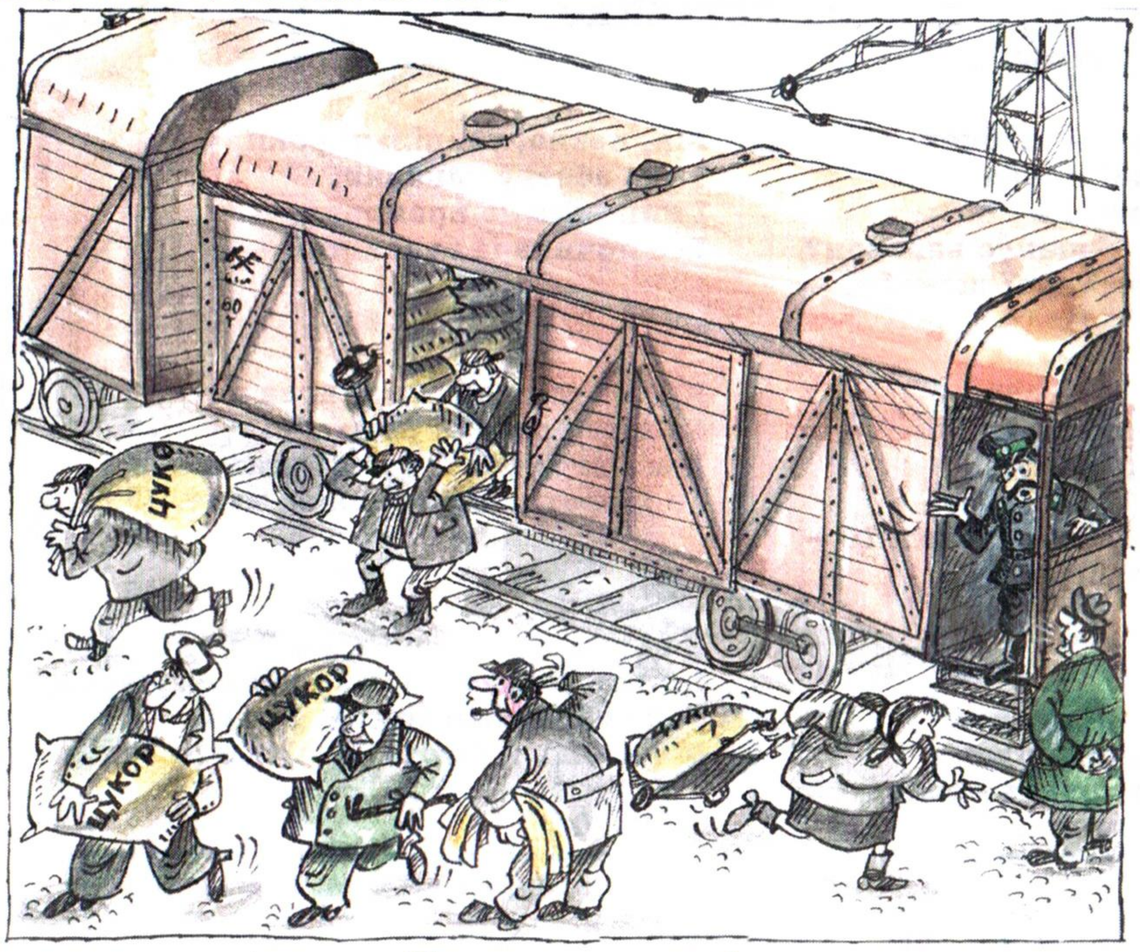

— Що у вагонах везете?
— Хіба не бачиш?! Цукор.

ХРОНІКА НОВИН

ДОВІР'Я ВІДНОВЛЕНО

Нещодавно на з'їзді партії «Добробут, заможність, Канари» запахло недовір'ям до партійного боса Олігарха Пихатого. Але за добрі гроші боса «запах недовір'я» було ліквідовано.

СТАТИСТИЧНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Як повідомила державна статслужба, в березні місяці на перше місце за кількістю розколів вийшла колишня дев'ята партія із ряду «Проколи без розколів», а першою за кількістю проколів стала вісімнадцята партія із ряду «Розколи без проколів».

Василь ЗАХАРЧУК.

Олексій КОХАН

ГУМОРЕСКА

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОГРАМА

Коли я стояв на автобусній зупинці і чекав на «Ікарус-гармошку», в який влазило майже пів нашого мікрорайону, довготелесий молодик, очевидно з групи підтримки, ляпнув на стовп листівку «Голосуйте за С. Тетерю! Це найдостойніший кандидат у депутати!»

З портрета на мене дивився усміхнений С. Тетеря, котрий, мабуть, уже уявляв себе у м'якенькому кріслі парламенту. Під його парсуною було надруковано передвиборну програму. Але з нею так ніхто і не познайомився. Бо десь через хвилину до стовпа придибав вусань у шкірянці і під словами «Голосуйте за С. Тетерю!» посадив на клей своє оголошення:

«Ремонтую телевізори, магнітофони, відики. Кладу паркет. Оббиваю двері. Можу заколоти кабана. Якість гарантую. Тел. 55-55-55».

Потім до стовпа «підпливла» солідна пані і нижче приліпила паперову смужечку:

«Допоможу оформити документи на поїздку до Туреччини, Китаю, Канади, Ізраїлю, Гваделупи і республіки Чад. А у кого є валянки — на північний і південний полюс. Харчі для експедиції завозити за адресою: вулиця Івана Пропадивонопропадом, 7...»

Правда, це оголошення наліпилося на інше. Тому далі можна було прочитати:

«У селі Капустинцях продається коза Субсидія. Дуже сумирна. Доїться по парних числах, зовсім не мекає і не б'ється, бо вже поламала роги об «Мерседес-бенц». За півціни можу продати і того «Бенца».

А далі я тільки кліпав очима:

«Міняю двохкімнатну квартиру на п'ятому поверсі з погребом...»

«Навчу гнати самогон...»

«Даю уроки англійського і українського язика...»

«Висилаю насіння огірків, помідорів, бананів і всіх бур'янів лісостепової зони України... У конверт покладіть дві гривні...»

«Навчу пити без закусі... Випивка учеників...»

«Переобладнаю «Запорожець» на горбатий «Мерседес»...»

«Продам секрет розведення лососів у ванні...»

«Зроблю підкоп під тюрму...»

«Виведу на чисту воду...»

«Дам здачі...»

«Пропоную бальзам від потіння, хропіння і облисіння...»

«Пропоную фіктивний шлюб. Маю досвід і одинадцятеро дітей...»

«Можу все...»

Але тут під'їхала моя «гармошка» і я не зміг побачити далі, хто і що ліпив на тому стовпі.

А коли учора «біг» на вибори, зустрів сусіда.

— За кого,— питаю,— Максимовичу, будете голосувати?

— Як «за кого»?— кивнув він на стовп, звідкіля до нас усміхався С. Тетеря, обліплений оголошеннями.— Ось за цього молодця! За Тетерю! Ось читайте: і паяє, і пиляє, і вишиває, і ремонтує, і пропонує... Як кажуть, і швець, і жнець, і на дуді грець. Наша людина! І передвиборна програма ловка! Я кращої не читав.

Михайло ПРУДНИК.

Сучасні діалоги

ІМПІЧМЕНТ

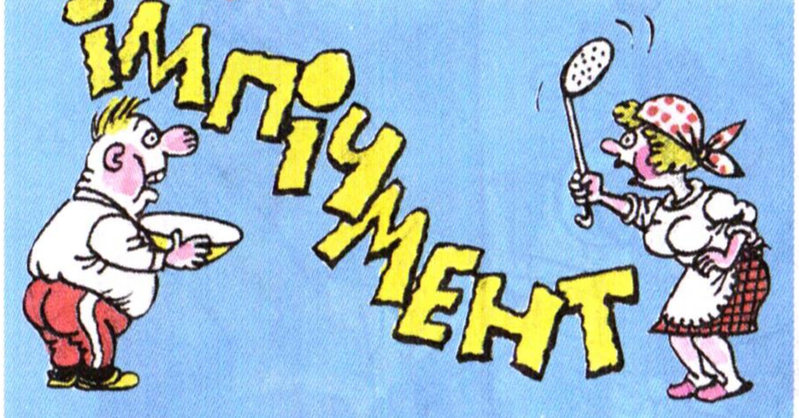

— Олюсю! Я вже готовий. Як там у тебе?

— Ти куди це вже такий готовий, як колись піонер?

— Снідати, Олюсю.

— Я думала, ти вже до якогось діла готовий.

— Яке ж у мене діло, Олюсю? Я безробітний.

— Безробітний? Так чого ж ти на сніданок рота роззявляєш? За що ж я маю сніданки готувати, як ти мені грошей не даєш?

— Олюсю! Ти ж добре знаєш, що грошей у мене нема.

— А в мене сніданку нема. Ось так.

— Не жартуй, Олюсю! В тебе завжди щось є. Братики тобі ж допомагають?

— То ти, ледащо, хочеш за рахунок моїх братиків?

— Олюсю! Це ж тимчасові труднощі. Ось держава стане на ноги...

— Пора вже самому на ноги ставати, а не ледарювати!

— Я ще не зорієнтувався в обстановці, Олюсю.

— А на сніданок зорієнтувався? Поїси та й на гульню. Ти свою програму пам'ятаєш?

— Що ти, Олюсю, в політику вдаєшся? Я ж не в депутати обирався, щоб програму свою виставляти?

— Який тебе дурень обере? Базікало! Я про твої солодкі обіцянки кажу, коли до мене приставав. Ти мені просто очі засліплював? Вважав за дурненьку?

— Що ж я тобі такого обіцяв, Олюсю?

— Забув уже? Багато чого. І бізнесменом станеш, і машину купиш, і чорт-зна куди на курорт мене повезеш. Обіцяв?

— Обіцяв, Олюсю. Але ж, сама бачиш...

— Для чого ж обіцяв, як нічого не можеш?

— А без обіцянок хіба ти мене прийняла б до себе? Тепер всі обіцяють. Світ тепер такий. Увесь на обіцянках.

— Не прийняла б, звичайно!

—Ось бач. Не прийняла б. А так все і влаштувалось. Не лише ти вважаєш, що помилилася. Скільки он виборців помиляється, «клює» на обіцянки!

— То це, виходить, я клюнула? На гачок твій попалась?

— Олюсю! Для чого нам ця політика перед сніданком? Подавай уже на стіл, бо ти мене доведеш!

— Уже довів. Базікало й брехун! Замість сніданку я тобі оголошую імпічмент!

— Що, що? Це звідки в тебе таке словечко? Я ще не президент, що ти мені імпічмент! Недовіру тобто!

— Ти мені більше ніхто! Я в тебе вже третя обдурена. Бач, знайшов метод легко прожити! Ото забирай своє шмаття та й геть із хати!

— А як не піду? А як ти не назбираєш більшості голосів на свою підтримку?

— Не викручуйся! Ось покличу двох братів, голосів наберу, то вони тебе під білі рученьки виставлять аж на вулицю. Навіть Конституційний суд тобі не допоможе!

Іван СОЧИВЕЦЬ.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти дивися, танк! А казали, що їх Пакистану продали...

Микола ПЕТРЕНКО

МІНІАТЮРИ

У цім світі не діє єдиний шаблон,
І усе потребує окремої проби...
Злодій ходить нечутно... —
шанує ваш сон?
Хай вас Бог береже од такої шаноби.

* * *

«Вчімося терпіти і любити» —
Закликає він. А як же сам?
«Де лиш можна, —
кусень ухопити!» —
Головна з усіх його програм.

* * *

Самобутній чоловік — на диво:
Де порядок — бачить непорядки,
Стежка рівна — а він ходить криво,
Іноді ж, буває, навіть задки.

* * *

Він, певно, у шкільні роки
Учив абетку навпаки,
І нині, що не промовля —
Все починa із букви «я».

* * *

Хоча й смердить лайнова куча,
Та вітер сморід розжене;
Коли ж смердить душа падлюча,
То й проти вітру гниллю тхне.

* * *

У цьому ділі — справжній він король:
Брехав щодня — і так ввійшов у роль,
Так із брехнею зрісся, далебі,
Що бреше й бреше, навіть сам собі.

м. Львів.

Олексій КОХАН

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Те, що у нас крадуть усе, що не так і навіть так лежить, *— ні для кого не секрет. Але мене вразив факт, коли дізнався, що в нашій області біля села Піддубного Старобешівського району середбілого дня злодюги хотіли зняти з п'єдестала танк Т-34. Добре, що їх спіймали на гарячому. А якби не спіймали, то знайшовся б і пункт, де б прийняли той танк як металобрухт.*

Може, пора вже закрити подібні «контори»? Тоді б і не було спокуси обрізати дроти електромереж, знімати трансформатори, красти сівалки і т. д.

Дмитро БИЛИЦЯ.

м. Донецьк.

КРИМІНАЛЬНІ СЮЖЕТИ

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

УСЕ ВІДНОСНЕ

Коли майже нова «Шкода» з одеськими номерами, не вписавшись у поворот на трасі поблизу Ужгорода, врізалась у дерево, водієві цієї машини В. Тріщуку та пасажирові Ю. Лагуті було настільки кепсько, що лікарі «швидкої» висловили великий сумнів щодо вірогідності їхнього одужання.

А от працівники іншої служби, котра займається угонами автомашин, торжествували. Як відомо, все у нашому житті відносне. Одна й та сама подія може засмучувати одних і радувати інших.

Річ у тому, що та аварія посприяла розкриттю злочину. Бо, як виявилося, саме ця «Шкода» — в списках викрадених. А жертви аварії В. Тріщук і Ю. Лагута і були тими угонщиками, яких давно розшукує міліція.

Хоч як не парадоксально звучить, але ця сумна пригода позитивно вплинула на процент розкриття подібних злочинів у нашій країні.

В. КИЩУК.

м. Київ.

— Я ж казав, що Шмалений утече! Програв ти, Петре, пляшку!

ЗА ПРЕЙСКУРАНТОМ

Одного чудового дня якийсь нахаба, клієнт похилого віку, почав вимагати у Сіробаби прийняти у нього пляшки за офіційним прейскурантом. Завідуючий приймальним пунктом склотари тарифи на посуд встановлював сам. Наприклад, учора він приймав пляшки з-під горілки за вісім копійок, а сьогодні вирішував, що й п'яти досить. Клієнтура була постійна і не дуже вередлива. Ті, що приносили, сперечатися боялися, бо знали, що коли Сіробабу розсердити, він може і нічого не прийняти. Тим більше, на дверях пункту завжди висіла табличка «тари немає». Отже, розраховувати доводилося лише на прихильність завідуючого.

Спершу Сіробаба просто і дохідливо пояснив клієнтові, куди він повинен іти зі своїми пляшками. А коли той продовжував обурюватися, узяв одну з його пляшок і врізав нею здавачеві по голові. Від цього він на місці віддав богові душу.

Тепер у місті Луганську стало на один приймальний пункт менше, бо цей зачинили у зв'язку з порушенням кримінальної справи.

І. КРАМАРЕНКО.

м. Луганськ.

ПІДВЕЛА БАБУСЯ

Мешканці будинку 112-А по вулиці Крамаренка вирішили подбати про свою безпеку. Бо набридло — кримінальні елементи щодня вештаються у під'їзді, кілька квартир пограбовано. Порадилися мешканці, скинулись по п'ятірці й посадили біля ліфта консьєржку Надію Адамівну, що мала дивитися за порядком, зупиняючи підозрілих суб'єктів.

І таки зупиняла, розпитувала, уточнювала — в яку квартиру, до кого, у якій справі.

— Розумієте,— пояснювала Надія Адамівна,— мені по службі належить знати про всіх і про кожного...

Якось мешканці дев'яностої квартири попередили консьєржку, що днів на десять їдуть до родичів. Повернулися, відімкнули двері й остовпіли — все в квартирі перевернуто догори дном. Винесено відеотехніку, частину одягу і посуду, забрано гроші й коштовності.

Викликали міліцію. Стражі порядку спитали консьєржку, хто виходив і що виносив?

— Повірте,— заприсяглася Надія Адамівна,— повз мене і миша не проскочить!

І справді, мимо консьєржки речей не виносили. Але її рідний онук Сергій Бугаєнко разом із другом, однокласником Аркадієм Туником, сховали крадені речі на горищі. Підібрали хлопці ключі до замка і за кілька днів винесли з пограбованої квартири кілька сумок крадених речей. Знаючи про відсутність хазяїв, не поспішали, нишпорили по шухлядах і закутках, з'їли і випили все, що знаходилось в холодильнику...

— Підвела бабуся,— бідкався Сергій слідчому,— ми повірили в її достовірну інформацію, а хазяї замість десяти днів за три повернулися. Не встигли ми винести з будинку вкрадені речі...

Д. СЛИЗЬКО.

Запорізька область.

КОМАР НОСА НЕ ПІДСУНЕ

Що не кажіть, вища освіта все більше й більше нагадує комерційну процедуру. Деякі вузи значно скорочують обсяг предметів, а то й кількість років навчання, спрощуючи дорогу до жаданого диплома. А от кримчанин Матвій Тихонович Дубовик лише співбесідою обходився, деякі окремі деталі обговорював щодо платоспроможності клієнта. Якщо має п'ятсот баксів, Матрій Тихонович вручає йому диплом юриста, за диплом лікаря — чотириста. Є, правда, модні професії — менеджер-економіст, організатор-бухгалтер... За такі дипломи Матвій Тихонович правив по шістсот—вісімсот умовних одиниць. З підписами і печатками, щоб і комар носа не підсунув.

Може, комусь, приміром, потрібна була довідка про стан здоров'я для військкомату, може, бракує, скажімо, трудового стажу, щоб отримати посвідчення ветерана праці, не вистачає даних для приватизації житла або одержання спадщини? Платіть гроші й матимете всі документи в найкращому вигляді. З підписами і печатками.

Під час обшуку у Матвія Тихоновича конфіскували чимало талановито зроблених документів. Скільки подібних «шедеврів» вийшло з рук Дубовика! І треба віддати належне, замовники платили щедро.

Своєрідна творчість Матвія Тихоновича найближчим часом буде оцінена компетентними фахівцями. А твори його, може статися, навіть потраплять до музею. Криміналістики.

М. БУРЯК.

Крим.

— А я вас пам'ятаю! Ви й того року мене грабували у цій масці.

— Ви сиділи на лаві поруч і все чули. Будете свідком.
— Га?! Я погано бачу!

Олексій КОХАН

— Киш, не заважай! Якраз клює!

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Манія величності: я — останній дурень.*

● *У нас все завжди добре тому, що люди розуміють, що могло б бути і значно гірше.*

Микола ТИХОНЧУК.
м. Рівне.

НОТАТКИ АГІТАТОРА

Сьогодні вперше ходив агітувати за свою партію по квартирах.

Підсумок дня:

Обматюкали — 17 разів.

Спустили зі сходів — 8 разів.

Нацькували собаку — 5 разів.

Запропонували купити «Гербалайф» — 4 рази.

Пожаліли — 3 рази.

Налили сто грамів — 2 рази.

Запропонували женитися — 1 раз.

Зібрав 6 підписів... Фу-у-у...

* * *

Агітував на вулиці. Поруч дві красиві дівчини агітували за партію «Путани». З однією з них домовились створити виборчий блок. Блокувалися, але на більше не вистачало грошей...

* * *

Розклеював листівки. Коли клей закінчився, віддав решту листівок продавцеві пиріжків із умовою, що він у них буде загортати свій товар. Так іще 250 чоловік дізнається про програму нашої партії!

* * *

Агітував по електричках. Приймали за жебрака. Накидали дрібних і вмовив на два підписи.

* * *

Знову відправили збирати підписи на вулиці. Сказали, щоб без десяти підписів не повертався. Пішов до пивної. Зібрав дванадцять підписів. Витратився на шість пляшок. У штабі похвалили, але витрати відшкодувати відмовились. Козли!

* * *

Був на з'їзді партії. Вперше так близько побачив вождя. Колинебудь буду розповідати про це дітям і онукам.

* * *

Завтра йду спостерігачем на виборчу дільницю. В парткомі наказали дивитися пильно — конкуренти можуть підкинути в урну зайві бюлетені. Мені також видали десяток — непомітно засунути в скриньку для голосування. Цілий день тренувався — засовував листівки в щілину між шафою і стіною. Здається, виходить!

* * *

Сьогодні вибори відбулися! Результатів, правда, не знаю, але багато-чого зрозумів. Не хочу бути чиїмось агітатором — пора створювати власну партію!

Нотатки знайшов А. МАКУНІ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ЕНЕЙ БУВ ПАТРУБОК МОТОРНИЙ.

МАШИНОБІДУВАННЯ.

ГОЛАНТЕРЕЯ.

СУП'ЄКТИВНИЙ.

Сергій ДМИТРЕНКО.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

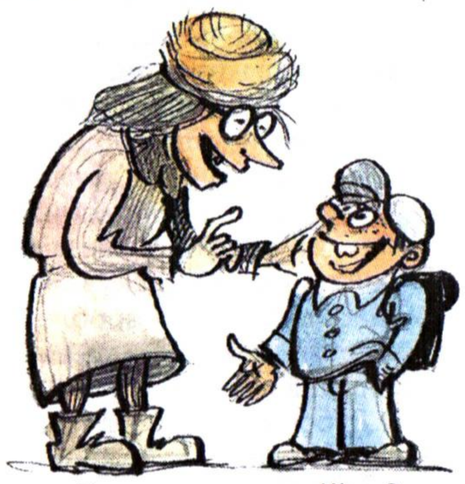

— Ти виправив двійку?
— Так, нарешті вчителька забула на столі класний журнал...

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ну, ходив до рудої сучки?
— Ходив.
— І як?
— Обмінялися блохами...

Заяча дружба

Вечірня казка для дорослих

У Казковому Лісі жили собі були собі двоє друзів-зайців — заєць пан Капустюк і заєць пан Морковченко. Разом колись у заячий дитсадок ходили, тоді за однією партою у заячій школі сиділи, тоді в одній групі у заячому інституті вчилися. А як повиростали і дорослими зайцями стали — в одному овочевому агрокомплексі працювали — пан Капустюк по лінії капусти, пан Марковченко — по лінії моркви. Заєць Морковченко був тихий і неговіркий, а заєць Капустюк, навпаки, галасливий і балакучий. Капустюк вважав себе у їхній дружбі лідером.

От якось сиділи вони у забігайлівці «Під Мухою» і випивали. Тости виголошував, звичайно, Капустюк. Він ніколи не давав Морковченку й слова сказати.

— Давай вип'ємо за дружбу!— тонким голоском вигукнув Капустюк.— Дружба — це найсвятіше, найблагородніше почуття! Дружба більше, ніж кохання! Бо кохання грунтується на інстинкті, кохаються найдурніші тварини — барани і віслюки. А дружба — це виключно свідоме, розумне почуття. Воно притаманне лише високоорганізованим істотам! Будьмо!

— Будьмо!— погоджувався Морковченко і випивав.

— Давай вип'ємо за тебе!— знову підносив келих Капустюк.— Ти мені найближчий, найрідніший за всіх на світі! Я тебе так люблю... так люблю!— Капустюк змахнув сльозу.— Я за тебе і у вогонь, і у воду, і на край світу!.. Будьмо!

— Будьмо!— змахнув сльозу й Морковченко.

Але закусити квашеною капустою вони не встигли. Бо у забігайлівку «Під Мухою» вскочив вовк-рекетир Білозуб-Кусальський.

— А-а, випиваєте, пацани?— вищирився він на зайців.— За що пили? Либонь, за дружбу?

— З-за д-дружбу!— процокотів зубами Капустюк.

— Ну що ж, перевіримо на практиці...— знову вищирився Білозуб-Кусальський.— Хто з вас може віддати за друга своє безцінне неповторне життя?

Перезирнулися розгублено зайці.

— Давайте-давайте,— кажіть швидше, бо обох з'їм!— гримнув вовк.

Знову перезирнулися зайці. І заєць Морковченко глибоко зітхнув:

— Ну, що ж... їжте мене, раз іншого виходу нема...

— А ти що скажеш?— глянув Білозуб-Кусальський на Капустюка.

— Ну... він же сказав..,— промимрив Капустюк.— А я його так поважаю, так поважаю, що не можу йому заперечити...

Скривився презирливо вовк-рекетир:

— Свиня ти, а не заєць, Капустюк!.. Хваліть Бога, що я не голодний... Випити лише пепсі-коли забіг. З презентації Кабана Захрюки йду. Дуже жирна була презентація... Йдіть геть і знайте, хто кому справжній друг!

І на прощання копнув вовк Білозуб-Кусальський зайця Капустяка ногою під хвіст.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Хай вам насняться справжні друзі, а не балакуни-зрадники, що лише пити за дружбу вміють.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Павло Глазовий

НОВІ ГУМОРЕСКИ

БАЛАДА ПРО ЛІДЕРА

Виживало, животіло,
Ні про що не дбало,
Пропивало все, що мало,
І чого не мало.
В переповнених трамваях
Пхалося, штовхалось,
Відгризалося, хамило,
Грубо «виражалось»
І частенько заробляло
Ляпаса по пиці,
Коли перлося без черги
В барі чи пивниці.
Від контузій в небораки
Щелепа одвисла
І тому його мармиза
Вічно була кисла.
А за те, що мав під лобом
Кущуваті брови,
Нарекли його Генсеком

П'яні гострослови.
Так воно й нудило світом,
П'яне та погане,
І ніхто не міг подумать,
Що героєм стане,
Та негадано, у дусі
Нашої епохи,
Власну партію створили
Браття-випивохи.
Згуртувалась монолітна
Сила політична
НАЛИВАЛЬНО-ВИПИВАЛЬНА
АЛКОГОЛІСТИЧНА.
В документах офіційних
Звалась вона м'якше.
Хто б її реєструвати
Згодився інакше?
Мочеморди, безперечно,
Дим пускали в очі,
Що за ними йдуть селяни
Й тягнуться робочі,
Склали списки активістів
І фіктивних членів,
Залучили в керівництво
Спритних бізнесменів
І знайшли належне місце
Нашому герою,
Нарекли його партійним
Лідером-главою.
Тут, звичайно, роль зіграли
Кущуваті брови,
Скособочена мармиза
І дефекти мови.
Він в еліті політичній
Величезна цяця
Доторкнутися до нього
Пальчиком бояться.
Перед ним котяри жирні
Крутять реверанси.
Має партія свій офіс,
Прапор і фінанси.
На екранах регулярно
Бачимо Генсека,
Як він щелепою хряпа,
Бекає і мека.
Щось бурмоче про ідеї

Ленінсько-марксистські,
Як у давнім анекдоті
Про «масіські-сіські»...
Прочитавши цю баладу,
Хтось махне рукою:
— Не було й не може бути
Партії такої!
Є така!
То чим же гірша
Сила політична
НАЛИВАЛЬНО-ВИПИВАЛЬНА
АЛКОГОЛІСТИЧНА?
Нині згоден як завгодно
Зватись-величатись
Той, хто прагне до корита
Рилом проштовхатись.
Подивіться на парсуни
Лідерів сучасних.
Скільки є між них «генсеків»
Отаких нещасних!

ПОЖАЛІЙТЕ НЕЩАСНОГО

Почепивши коробки
На шию й на груди,
Журналісти-репортери
Метаються всюди.
Щоб піймати кандидата
В нові депутати,
Записати на плівочку
Й людям показати.
І ось когось застукали,
Шурують, знімають,
Коробочку в кандидата
Під носом тримають.
Кругленький, повнесенький
З фасаду і ззаду,
Вже він двічі обирався
У Верховну Раду.
Ой хочеться, як хочеться

Душі невгамовній
Ще й третій раз посидіти
В тій Раді Верховній!
Тяжко-важко пробиватись
У ті депутати,
А ще тяжче, а ще важче
Із них випадати.
Провалившись на виборах
Куди ж то він піде?
Буде йому голівоньку
Прихилити ніде.
Куди ж то він, ріднесенький,
Піде працювати,
Якщо всюди місяцями
Не дають зарплати?
Та він же міг у тій Раді
Їсти що-завгодно,
Міг шикарно одягатись
І взуватись модно.
Міг жувати бутерброди
З чорною ікрою,
Це ж не те вам, що капуста
З морквою сирою.
Він же любить коньячечок
Заїдать лимоном.
Хіба ж його замінити
Можна самогоном? —
Крутись-вертись, коробочко,
Записуй розмову,
Як він хоче у ту Раду
Пробитися знову.
Де ще можна біля кнопки
День при дні куняти
І одержувать високі
Заробітні плати?
В міністерствах і конторах
Скорочують штати,
Що ж він — піде ями рити,

Траншеї копати? —
Крутись-вертись, коробочко,
Записуй, рідненька.
Хай послуха соловейка
Україна-ненька.
Віддавайте йому голос
І більше нікому.
Нехай хоч він, пузатенький,
Живе по-людському.
Не вагайтесь, віддавайте
Голоси охоче,
Бо так, як ви, злидарики,
Він жити не хоче!

НЕПРОХАНА ГОСТЯ

Давнесенько не бачила
Синка свого мати, —
З того часу, як обрали
Його в депутати.
Лиш по радіо чувала
Синків голосочок.
Як сердечно піклувався
Про народ синочок!
Ну так уже побивався
Та гарно балакав,
Що аж носом підшморгував,
Замало не плакав.
Та й подумала старенька,
Сидячи в куточку:
— Це ж узавтра сорок років
Сповниться синочку,
А від нього — ні словечка,
Мабуть, несвободний.
Як же він там поживає,
Страждалець народний? —
Взяла мати кошолочку
Свою невеличку,
Подибала на станцію,
Сіла в електричку
І тримала кошолочку
Мало не зубами:
Везла сину картопельку
Й торбинку з грибами.
Поблукала по столиці
Години чотири,
Доки знайшла рідненького,
Дійшла до квартири,
Надавила на кнопочку,
Задзенькав дзвіночок
І з'явився на порозі
Коханий синочок.
Протирає окуляри,
Дивиться химерно.
— Ви, гражданочка, ошиблись
Етажом, навєрно...
— Ти смієшся чи жартуєш? —
Розгубилась мати.
— А що ж ви так нарядились,
Що вас не пізнати? —
У приймальні на вішалці,
Немов на вітрині,
Шуби, куртки та дублянки
Чорні, жовті, сині.
За прозорими дверима
Тісними рядами
Сидять ситі, гордовиті
Мужчини і дами.
Нахилився син до мами,
Погладив по спині.
— У чому це ваша куртка?
У крейді чи в глині?
— Та хіба ж це, синку, куртка,
Як це кацавейка.
У пожарника купила,
В кривого Омелька.
Її вішати не треба,
Бо то зайвий клопіт.
Цупка така, що поставиш,
То й стоїть, як чобіт.
— А як це ви узулися?
Що це за резина?
Ні підметок, ні підборів,
Наче у грузина...
— Та це сусід знайшов якось
Камеру у клуні.
Дістав клею та й, спасибі,
Зробив мені чуні.
Прости, синку, що у мене

Наряд некороший,
Давно живу без пенсії,
Не приносять грошей...
Син бурмоче:
— Та ви ж знали,
В мене день рождєння,
А ви отак явилися
Без предупрежденія. —
Мати тягне з кошолочки
Торбинку з грибами.
— Оце ж тобі подарунок,
Гостинець від мами.
Прости мені, голубчику...
Така в тебе мати,
Що ти її соромишся
Гостям показати.
А то ж, либонь, такі самі,
Як ти, депутати.
Я ж із ними не збираюсь
В чунях танцювати.
Ото ж такі красавчики
І такі красуні
Одягли нас в кацавейки
І взули у чуні.
Звели, синку, щоб на кухні
Дали мені чаю.
Я трішечки відпочину
Та й пошкандибаю
Нехай гості веселяться
Твої благородні
Та нікому хай не брешуть,
Що вони НАРОДНІ.

Народні усмішки

ПІДГОТУВАВ

Чоловік до жінки, яка поралася на кухні:

— Ти вже все підготувала до святкового столу?

— А ти?

— Я вже поставив склянки.

ГОЛОВА БОЛИТЬ

Учителька до учня:

— Мама дивиться твій щоденник?

— Ні.

— Чому?

— Тато не дозволяє.

— А це чому?

— Бо коли побачить мої оцінки, у неї зразу голова болить і серце...

НАВЧИВСЯ

— У тебе хто чоловік?

— Народний депутат.

— Як із ним живеш?

— Раніше жили добре, а тепер почав битися. Навчився у Верховній Раді...

ВІДЧУВАЄ

Згадала баба свою молодість та й каже до діда:

— Ти відчуваєш, Кіндрате, ніжний подих весни?

— Звичайно. Уже наготовив опудало на город, зробив два держаки для лопати й граблів, а сьогодні думаю сплести кошик для картоплі.

ВИКРУТИВСЯ

Чоловік до жінки:

— А чому наш папуга почав називати мене Петром?

— Бо він уже старий і напевне має склероз.

ХИТРУН

Мати до семирічного сина:

— Який купити подарунок на Восьме березня для бабусі?

— Нову сумку для книжок.

— Навіщо? Вона бабусі непотрібна.

— То мені віддасте, бо моя вже стара.

ЙОГО ПРОБЛЕМА

— Ти був у Грицька на іменинах?

— Звичайно.

— Що йому подарував?

— П'ять гектарів місячної поверхні.

— А що він з нею буде робити?

— А то вже його проблема.

ЧЕМПІОН

Онук до діда:

— А ви займалися спортом, коли були молодими?

— Звичайно.

— Високі мали досягнення?

— Чемпіоном ставав.

— З якого виду спорту?

— О, цього вже не пам'ятаю.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

Вибери мене!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

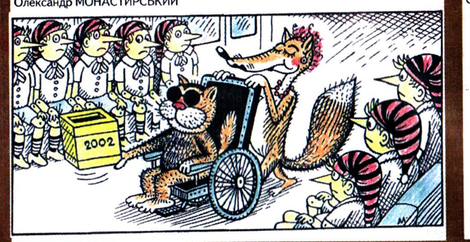

Сергій ФЕДЬКО

Вадим СИМИНОГА

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Георгій МАЙОРЕНКО

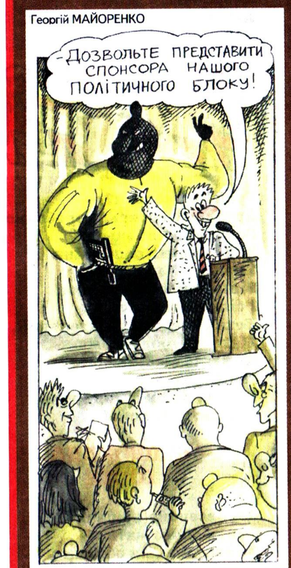

Віктор ПОПОВ

Борис РЕВЧУН

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

— Ми найнезалежніші!
— А ми — найсамостійніші!!!

Олексій КОХАН (тема Тимофія Прокопенка)

Георгій МАЙОРЕНКО

— А чого битися? Вони самі один одному горлянки перегризуть!

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій КОХАН (тема Юрія Іщенка)

— Це гардероб мого тата, коли він їде на зустріч з виборцями...

Ернст ЛІЩЕНКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Заткнися, Маріє! Нас підслуховують!..

Анатолій АНДРЄЄВ

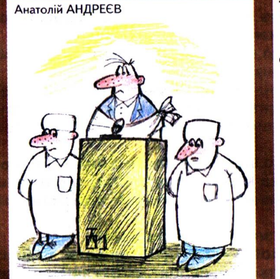

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

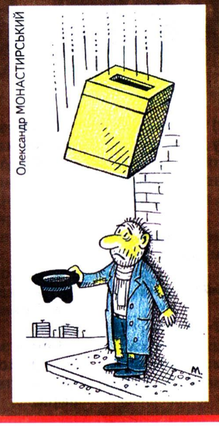

— Це кандидати в депутати?
— Ще ні. Але, можливо, будуть.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

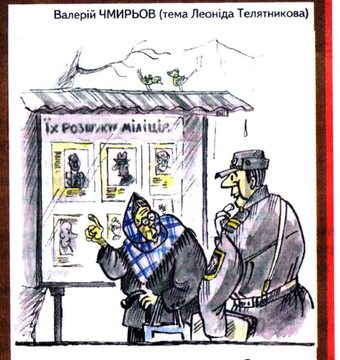

Народні усмішки

ОБСТЕЖИВ

— Покашляйте,— просить лікар пацієнта.

Той кашляє.

— Будь ласка, ще раз,— каже лікар,— тільки сильніше.

Пацієнт кашляє з усієї сили.

— Та-а-ак,— задумався лікар.— І часто у вас такі напади кашлю?

З ГАРАНТІЄЮ

Зустрілися два приятелі:

— Давай зайдем до мене, по чарці вип'ємо. Дружина якраз до матері поїхала.

Випили по чарці, по дві. Закінчилася пляшка.

— Я зараз вискочу на хвилину в магазин, куплю ще одну,— говорить господар.

Вискочив, а магазин уже зачинений. Тільки бабуся якась з пляшкою під дверима стоїть.

— Продаєте?— він до неї.

— Продаю. Усього за п'ять гривень. До речі, з гарантією. Захочеш ще, подзвониш по телефону, я його на етикетці написала.

Прибіг чоловік додому, налив у чарки. Випили — а там вода. Хапає він люто телефон, набирає номер, а там:

— Чергова водоканалу слухає...

Почув і записав
Олесь ЧАСНИЧЕНКО.

м. Суми.

СКЛЕРОЗ

— Мамо, а що таке склероз.

— Ти щось запитав, синку?

— Коли?

У РЕСТОРАНІ

— Офіціанте, а ви впевнені, що молодий голуб, якого я вам замовив, справді молодий?

— Звичайно, молодшого не буває!

— А чому у нього на лапці кільце з написом: «Висадилися на кризину. Челюсткінці»?

Почув і записав
Микола СКОРОХІД.

м. Охтирка.

ПЕРЕСТАРАЛАСЯ

На презентації дві жінки відійшли від своїх чоловіків, п'ють шампанське і розмовляють:

— Марино, що це з твоїм Максом приключилося? Дивись, пика червона, очі витріщені.

— Та заспокойся... То я, мабуть, знову йому краватку сильно затягнула.

НЕМАЄ ПРОБЛЕМ

Син розмовляє з батьком — «новим українцем»:

— Батяня, ти часто буваєш закордоном?

— Зрозуміло, синку.

— Назви мені якусь річку в Німеччині.

— Немає проблем. І як ти хочеш, щоб я її назвав?

Почув і записав
Максим ЛЮЛЬКА.

м. Житомир.

Дорогий Перче!

Оце кілька років тому побував у нашому містечку кандидат у депутати Денис Трохимович Полявичко. Зібрав у колишньому Будинку культури більше ста чоловік. Таке нам нарозповідав! І дороги заасфальтує, школу побудує, телефон у кожну хату проведе і автобус курсуватиме з Великих Пісків прямо у Черкаси. Чесно кажучи, попередні кандидати нас кожного разу дурили — жодної обіцянки не виконали. А тут бачимо — солідна людина: приніс його водій прямо в зал сім ящиків портвейну! Все хвалили ми того кандидата, хвалили, клялися віддати всі свої голоси за Полявичку! А коли ще три ящики він приніс — обійматися з кандидатом почали, на «ти» перейшли. «Чудовий хлопець» — кричали йому на прощання.

С. ПЕТРУК.

Черкаська область.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

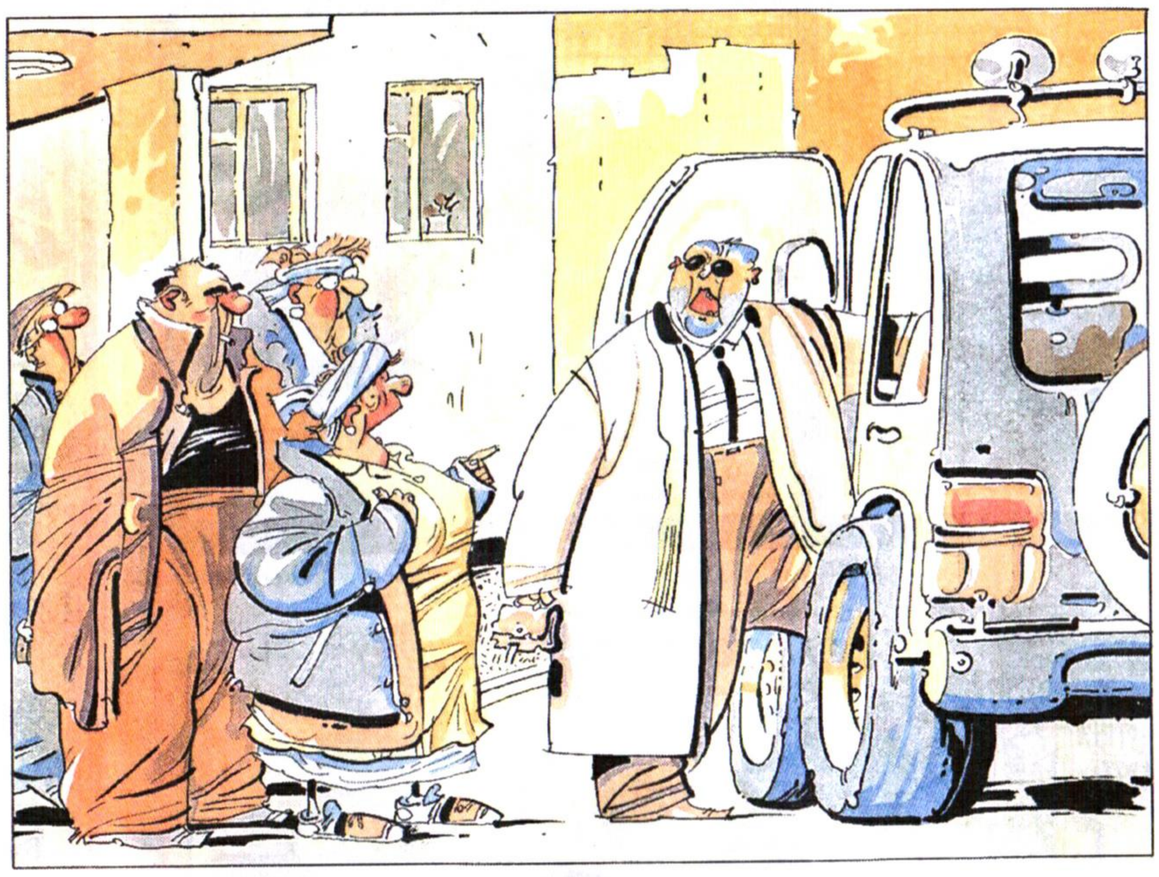

— У вашій машині вночі через кожні п'ять хвилин умикалася сигналізація. Через неї ні сну, ні спокою немає!
— Зате я спокійний...

Конвертовані думки

◆ І на дні бувають свої вершини.

◆ Не треба робити з усього трагедії. Але ж і комедії також...

◆ Ніщо не дається так легко і не обходиться так дорого, як негативна енергія.

◆ Збіговисько обставин.

◆ Депутат не визнавав законів природи на тій підставі, що він за них не голосував.

◆ Ну сірий, сірий. Зате ж кардинал!

◆ Наша земля багата, на жаль, не лише талантами, а й їхніми могильщиками.

◆ Із звернення до народу: «Ще трошки потерпіть. Ось-ось звикнете».

◆ Якщо Земля жіночого роду, то як можна взнати точно її вік?

◆ Зіркова хвороба — це часто наслідок травм, одержаних ще в тернях.

◆ Об'єднались навколо ідеї роз'єднатись.

◆ Нарешті з'явилось світло в кінці тунелю. На жаль, червоне.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Друже Перче!

Кажуть, що наша держава дуже корумпована. Але, на жаль, я щось не читав, не чув і по телевізору не бачив, щоб викрили і притягнули до відповідальності хоч одного корупціонера. Чи, може, це і є найбільшим доказом, що корупція у нас обвила все від низів до верхів?

Василь ЧАБАН.

м. Каховка.

Олексій КОХАН

„Замірений"

В одному зі статутів піхоти червоної армії траплялася пара сторінок, абсолютно замацьканих, потертих на згинах від безперестанного читання «партизанами» імперського війська. Що це за публіка? «Партизанами» у радянських збройних силах глумливо називали вояків запасу — переважно череватих, лисуватих дядьків, обтяжених сім'ями, безперервними соціалістичними змаганнями, капризами коханок і чергами за ковбасою та горілкою. Десь у квітні—травні військомати вихоплювали їх із цивільної марноти і відправляли годувати комарів.

Нудьга одноманітного перебування на чатах нахиляла «партизанів» до читання. Читали все: написи на парканах і халявах б/у чобіт, на стовбурах, порізьблених запасниками інших призовів й поколінь, уривки газет, що лишились не використаними біля вояцького виходка. І оті дві сторінки зі статуту. Там мобілізований люд (у таборах — «шпаки») знаходив кілька розчудесних фраз, які потім із успіхом вживав на «гражданці». Одна з них — «скривая свої істінниє намєрєнія»... — передбачала атакувати, оборонятися, виходити в тил, на позиції і т. ін. «Скривая свої істінниє намєрєнія», хлопці посилали ходоків у сусіднє село по самогон, женихалися до телефоністок, видурювали зайву порцію м'яса, спали у високих травах замість тупцювати плацом...

Чудова була фраза. Видатна за літературним рівнем і геніальна за змістом. А коли до неї додати, наприклад, «удачно іспользуя складкі мєстності», виходило щось особливо лукаве і багатозначне.

Мене вже не закликають у «партизани», зняли з військового обліку, або, як кажуть прапорщики, вручили мочалку у дамську баню. І я навіки забув «складкі мєстності» і «свої істінниє намєрєнія». Але якось їхав трамваєм другого маршруту і знову почув фразу про приховування справжніх намірів. А процитував її чоловік, почувши по внутрішньому радіо від водія трамваю: «Площа Митна».

— Ти диви,— пробуркотів він,— четвертий раз сьогодні тут їду, і зупинку щоразу інакше називають — то «Поліграфічний технікум», то «Автодорожний технікум», то «Ликачівська», а зараз вже «Площа Митна». Не інакше, приховують свої «істінниє намєрєния».

Остання погроза

ГУМОРЕСКА

У переповненому трамваї зарюмсав хлопчик.

— Замовкни, синку. Бо прийде тьотя лікар і зробить укольчик...

Не встигла мати цього сказати, як жінка, яка стояла поруч, вибухнула:

— Та що ж ви робите, дорогенька! Хіба можна дитину лікарями лякати?! Я лікарка й знаю, як приведуть перелякану дитину, то її треба півдня вмовляти, щоб укол зробити.

— Добре, добре,— примирливо мовила молода мама.— Тьотя лікар гарна, вона не буде тобі укольчик робити...

Дитина, що сиділа мовчки доти, доки не з'ясували, чи будуть їй робити укол, знову зарепетувала на весь салон.

— Тихше, Богданчику. Бо прийде дядя міліціонер і забере тебе...

— Ну навіщо ж міліцію чіпати?— враз озвався чоловік, що стояв поряд у цивільному.— Ми здоров'я, життя не жаліємо, захищаємо вас від різних злочинців і на тобі, дітей нами лякати почали!

Дитина знову трошки помовчала й почувши, як мама мовила:

— Дядя міліціонер хороший, він не забере Богданчика...

Враз почала репетувати ще голосніше.

— Та замовкни! Парубок уже, а плачеш, наче дівчина — втрутилась якась бабуся.

— А що ви маєте проти жінок? Ви знаєте, що жінка може терпіти біль, у дев'ять разів більший ніж чоловіки. Хай реве, чоловік же.

Репет знову заповнив салон.

— От побачиш, будеш плакати, тебе забере податковий інспектор. Він завжди все забирає...

Чи з безглуздя?

Це був наш чоловік, «шпак», «партизан», бо професіональний військовий із піхотного статуту запам'ятовує інше — як знищити, як подолати... Мені стало легко на серці і навіть «аналогічні випадки» з назвами львівських трамвайних зупинок, які тут же прозвучали, не сердили. А вони різні бували і бувають, ті «аналогічні випадки».

Один хлопець влітку намагався здати документи у зооветінститут, нині, здається, академія ветеринарної медицини. Поїхав трамваєм. Вагоновожата оголосила на Митній, що наступна зупинка ота академія, а коли під'їхали до зупинки, весело повідомила: «Чехова». Абітурієнт нахилився до сусіда і невпевнено запитав: «Вона помилилася?» На це львівський батяр оглянув хлопця і твердо заявив: «Вона не може помилятися, трамвай іде по колії і заїхати, де захоче, не може».

Шукач вищої ветеринарної освіти ковтнув цю фразу, хоч із неї можна було зробити висновок, що мають його за останнього бевзя і роздойму. Він вирішив встати на наступній зупинці, але вона виявилася «Медичним інститутом». Коли, правда, він зробив коло на Погулянці і вертався, то її, цю зупинку, було названо «Обласною лікарнею», а наступну проголосили бажаною — «Ветеринарною академією». Але це було так несподівано, що хлопець не встиг виштовхатися з трамваю і поїхав далі. А повернувшись, почув зовсім інше.

А що, панове, може, той молодик, що приїхав до Львова, аби стати зоотехніком, і досі їздить колійкою, дивуючись із великих галицьких метаморфоз? Мо, його розшукує вуйко, якого найняла родина хлопця, бо вуй смілива людина і без страху співає «Як ішли ми з Дебрецена до Хусту». Тільки навряд він знайшов юнака: львівська трамвайна мережа — це не елементарна дорога до Хусту, де стоять писані вказівники і рекомендації щодо руху. Ви самі зрозуміли, що принаймні у назвах зупинок кондуктори і вагоновожаті, як і всякий галицький патріот, що здобуває повний суверенітет, мають абсолютно незалежні судження і повну свободу слова.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ОЦЕ ДУМАЮ

Сидить Петро і раптом глибоко зітхає.

— Ти чого?— питає Микола.

— Ой, оце думаю, до чого важко жити чесним людям!

— Їм, може, й важко, а тобі чого?

ІМЕНИНИ

В одному з будинків святкували іменини. Запросили мало не все село. Гуляли з тиждень. Нарешті розійшлися. Господарі лягли спати. Уночі дружина будить чоловіка:.

— Іване, чуєш, здається, хтось у будинок лізе. Може, злодії?

— Та спи. Злодії — це нічого, аби не гості.

ЗА ЩО — ОРДЕН

Зустрічаються двоє друзів. Один із них у пом'ятому благенькому піджаку, а на ньому — орден Леніна.

— Оце так!— здивувався другий.— За що тобі дали раптом орден Леніна?

— Та, розумієш, оце недавно працювали ми на екскаваторі. Ну, я відкопав випадково скарб, маленьку скриньку. Відкрили — а там чотири ордени Леніна. Ну, за законом — одна четверта скарбу мені!

НЕОДМІННО

Лікарю, велике вам спасибі, що ви мене вилікували,— каже пацієнт.— На жаль, у мене грошей немає, щоб оплатити ваш рахунок, але я неодмінно згадаю про вас, коли писатиму заповіт..

— Чудово! Тільки дайте мені на хвилинку ваш рецепт — я зроблю там одну поправку.

ЗАПОВІТ

Помирає дідусь і диктує заповіт:

— Дружині відписую дві тисячі, сину — тисячу, онуку — п'ятсот...

Раптом замовкає, замислюється:

— Господи, де ж я візьму стільки грошей?

НЕДОРОГО КУПИТЬ

Оголошення: «Міністерство фінансів недорого купить гроші в населення для виплати зарплат і пенсій»...

Надіслав Т. КАЦАВЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Знайомтесь: Микола ЦВІРІНЬКО із Чернівців. За фахом — журналіст. Працює на радіо. А ще — малює карикатури. Кілька з них ми сьогодні і друкуємо.

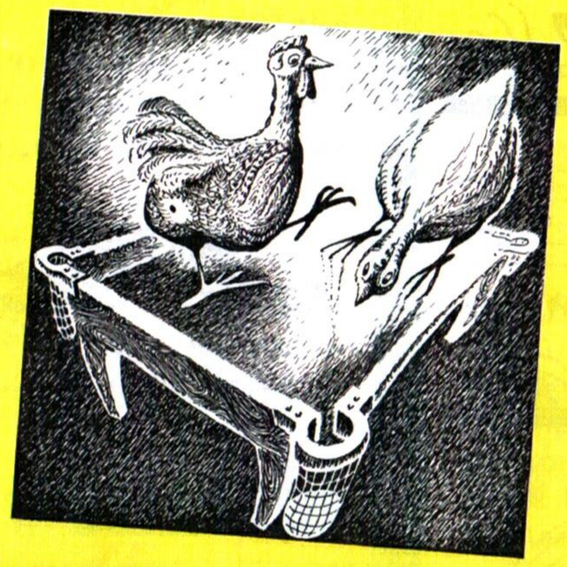

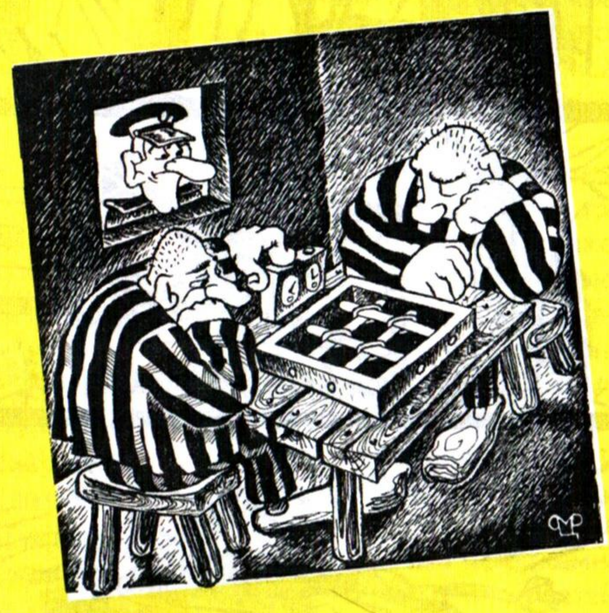

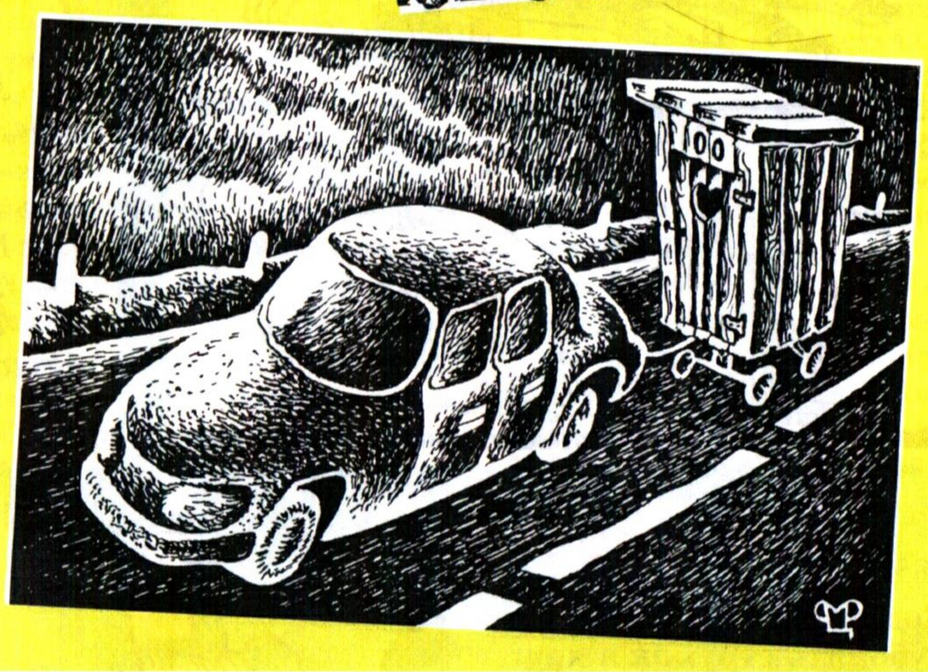

Дитина знову притихла, але озвалися відразу двоє:

— Що вам зробили податківці?! Ми ночей не спимо, ризикуємо, щоб «вибити» у багатих хоч копійку на пенсії та дотації бідним, а ви так про нас...

Богданко завівся знову.

— Ось подивися, синку, не замовкнеш, кондукторка нас оштрафує...

— Мовчала б уже. Якщо їдеш з посвідченням то що, можна й ображати?! Та я з чотирьох ранку на ногах...

З'ясувавши, що й кондукторка не завдасть йому ніякого лиха, Богданчик знову взявся за своє.

— Все, Богданчику. Тепер уже тьотя водій нас точно висадить...

Не встигла мама договорити фразу, як трамвай став, мов укопаний, а в гучномовці почулося:

— Звільніть, будь ласка, вагон! Усі! Влаштували тут базар!

Салон спорожнів, а трамвай покотив далі. Пасажири поглянули на Богданчика й багатозначно хмикнули. Та коли дитинча верескнуло ще раз, то більшість з них швидко перейшли на зупинку маршрутного таксі. Автобус підкотив дуже швидко, й коли мама з дитям також рушила услід за всіма, ті закричали водієві:

— Швидше поїхали, бо зараз ота мама з дитиною залізе й буде всіх ображати. А почне з водія!

Двері зачинилися і автобус поїхав, а мама, поглянувши на дитя, мовила:

— Якщо ти зараз не закриєш свого рота — я тебе віддубасю!

Захищати дитину було нікому й вона відразу замовкла.

Олександр НОСЕНКО.

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

ЗАГАДКА

Хто в гарячий день
На лузі
Випасається
В кожусі?

(Вівця)

Василь КРАВЧУК.

Мал. Анатолій ВАСИЛЕНКО

ВОВК ТА СВИНІ

Старий вовк голодний бродив лісом.

Зустрів зайця й каже:

— Я тебе з'їм!

— Не з'їси!

— Це ж чому?

— Бо не наздоженеш!— мовив куцохвостий та й шмигнув у кущі.

Вовк за ним. Але ледве очі колючками не повиколював.

Побрів він далі. Зустрів ворону. Та сиділа на стежині і чистила свого дзьоба об зелену траву.

— Вороно, я тебе зараз з'їм!

— Мене?!— засміялася ворона.

— А чого ти регочеш?— запитав вовк.

— Бо не з'їси.

— Це ж чому? Я голодний, у мене прекрасний апетит...

— Бо літати не вмієш!— каркнула ворона, махнула крильми і злетіла високо на гілку.

Старий вовк тільки облизався. А їсти хочеться, аж у животі бурчить.

Йшов він, ішов, коли бачить — свині на узліссі зе-

Українська народна казка

млю риють, жолудями ласують, корінці гризуть.

«Оце пощастило! Оце те, що треба!!!»— подумав вовк і щодуху — до них:

— Ага, спіймалися! Зараз я вас усіх з'їм!

Поросята перелякалися, кувікають, до матері притулилися.

— Усіх?!— запитала свиня.

— Усіх!— вигукнув вовк.— Я три дні не їв. Може, й не наїмся!

А свиня зітхнула і каже:

— І що то за вовк такий, що таких замурзаних свиней їсть?! Он колись були вовки! Та візьмуть тих свиней, та поженуть до річки, викупають! Аж тоді їдять...

«А й справді,— подумав вовк.— Пожену їх до річки — вона ж ось недалечко — покупаю... Вони ж смачніші будуть!»

Погнав вовк свиней купати. А ті повлазили у річку, весело закувікали та й попливли собі.

Вовк тільки хвости їхні побачив.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

БУВ ПЕРШИМ

— Вчора у нас в школі проводився крос,— каже Вадим Василинці.

— Ну і як ти пробіг?— поцікавилась Василинка.

— Був першим.

— Та ти що? Невже?

— Так. Був першим серед тих, хто зійшов із дистанції.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ЗНАЙШОВСЯ

Учителька питає у першокласника:

— Скажи, Петрику, скільки тобі років?

Той довго тре лоба, а потім каже:

— На два більше, ніж моїй сестричці Зої.

— А Зоя скільки має?

— На два менше, ніж я.

Іван МАРТИШ.

«БУЛЬ-БУЛЬ-БУДУ!»

Подолавши зиму люту,
Бубонить струмок в яру:
«Буль-буль-буду, буль-буль-буду...»
А от ким — не розберу.

Справді, ким він може стати:
Озерцем біля загати
Чи бурхливим джерелом,
Що тече крізь бурелом?

Може литись водоспадом
Десь над урвищем крутим
Чи нависнути над садом
Тихим дощиком густим.

Ким захоче, тим і стане,
Поки сніг на сонці тане,
І тому він кожну мить
«Буль-буль-буду!» бубонить.

ЖАБКИ І ДРІМОТА

Чемній тітоньці Дрімоті
Не вдається задрімать:
Без угаву на болоті
Жабенята жебонять.

«Ква-ква-ква! Не спи, Дрімото!»—
Скрекотять, немов на глуз.
А тим часом на болото
Сів цибатий чорногуз.

Тільки сів — і жаби зникли,
Дременули хто куди,
Заховалися, притихли,
Мов набрали в рот води.

Вадим СКОМАРОВСЬКИЙ.

м. Київ.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано загадку. Спробуйте відгадати її.

Склав П. МИШКО.

Суперквочка

БУВАЛЬЩИНА

Чимало винаходів упродовж історії людства з'явилося завдяки тому, що винахідники в дитячому чи й отроцькому віці пасли гусей, свиней, овець або й корів. Натурально, що найпишніше від епохи середньовіччя понині від пасіння розвивалася в літературі буколіка. Але трапляються й крутіші винаходи в галузі географії, філософії, фізики чи й рукоприкладної математики.

Оця придибенція сталася неподалік козацького Чорнобая на Черкащині. Пасла влітку пані Оришка череду. На тій самій леваді, що ото Дніпро до неї горнеться і лящі у воді так хвостами б'ють, що аж човни перекидаються. На тій, що нею гетьман Мазепа вів свої війська до короля супроти царя.

День, як рік. Корови пасуться. Метелики літають. Думки в голову повільно лізуть одна за однією, а вилазять звідки ще повільніше. І про кума Івана, якби ото заскочив опівночі. І про сусідку Палажку, котра не віддає п'ять гривень п'ятий тиждень, хоч позичила до вечора.

Погляд пані Оришки наткнувся на її ж Лиску, яка вляглася в траві й елегійно-пасторально ремигала.

«Ти диви!— пронизала мозок пастушки геніальна здогадка.— Лиска розляглася, як квочка, тільки квочка до трьох десятків курчат висиджує, а Лиска має таку ж температуру тіла, а не спроможеться й на одне. Даремно температура пропадає».

Ця думка прилипла жінці до голови, як мокра сорочка до... спини, затулила собою весь світ, стала провідною і спрямовуючою.

Пригнали череду з пасовиська, пані Оришка сіла писати лист до редакції популярного столичного журналу. Так, мовляв, і так, виробництво м'яса на душу населення в Україні впало, а тут такі необмежені резерви марнуються. Ось вона, проста сільська жінка, винайшла ходячий інкубатор, перетворила молочницю Лиску на суперквочку. Навесні пошила із старої повстяної ковдри спеціальний жилет-бюстгальтер на 300 кишень. У кожну вклала по яйцю. Лиска паслася собі, спала, давала молоко і одночасно вигрівала яйця. Через 30 днів запищало 297 курчат, бо одне яйце розбилося, а двоє виявилися бовтюхами.

Редактори столичного журналу, які бачили село лише по телевізору, та й то лише через призму президентської земельної реформи, від цього листа прийшли в екстаз, зняли готову статтю, а на тому місці його надрукували.

Ефект був вражаючий. В редакцію і до талановитої пастушки відгуки пішли мішками. Утворилася ініціативна група з висунення пані Оришки на Нобелівську премію.

Може б, вона її одержала. Так прочитав публікацію заздрісний на чужу славу сусід. Написав редактору листа, в якому розповів про відмінності між квочкою, коровою і Оришкою.

Після того все затихло. Лиска займається молоковиробництвом, а квочки, як і раніше, висиджують по двадцятеро курчат.

Микола БОСАК.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

— Найдорожче в житті, Сидорівно, це — ліки...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ваше здоров'я, хворий, тепер у наших руках!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

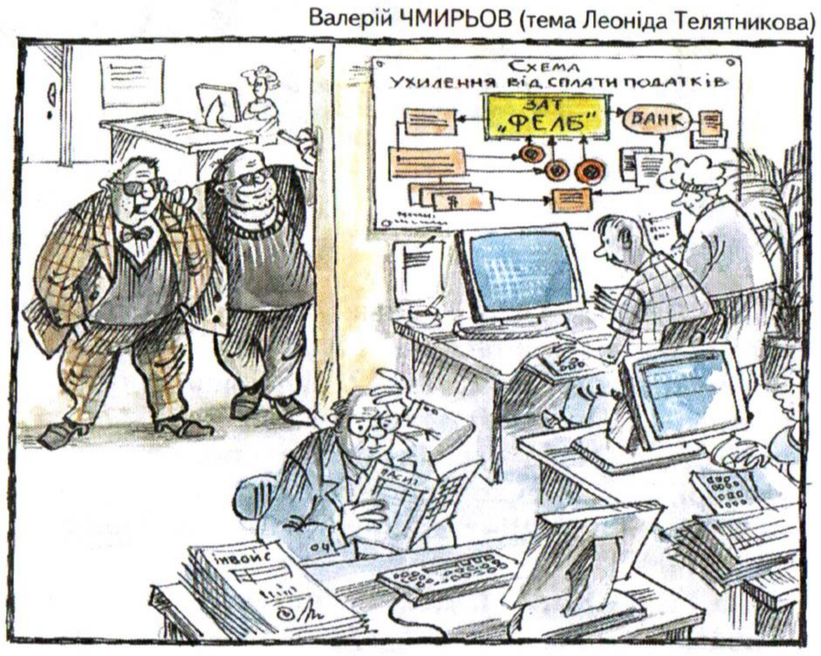

— Ну, як тобі наша фірма?! Тепер ми будемо грабувати не банки, а державу!

Олег ЖМУР

Вадим СИМИНОГА

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

ЗА СПИСКАМИ

Якби і до раю потрапляли за партійними списками, то можна лише здогадуватись, скільки було б у ньому грішників.

Олександр ЖИТНІКОВ.

Друже Перче!

Ще з дитинства пам'ятаю я святковий день — вибори. Вся сім'я йде голосувати на виборчу дільницю. А в буфеті суцільні дефіцити — в магазинах не купиш. Згадав про ті часи, коли це раптом наш директор «Металокераміки» Олег Панасович Замашний, кандидат у депутати, також влаштував із приводу нинішніх виборів нашому колективові свято. За три останні місяці підприємство розрахувалося з нами по зарплаті. Розпорядився директор виплатити лікувальні (про такі виплати вже забули), а деяким працівникам наказав оплатити за квартал проїзні квитки на міський транспорт. Справжнє свято влаштував наш директор. Прямо розчулив до сліз!

З. ПРЯДКО, Т. КАРЧЕГОВА, Ф. СЕРПЕНЬ.

м. Донецьк.

НА ДВОХ

— Що таке щаслива пара?

— Це коли у дружини розуму вистачає на двох.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Давай, жінко, перцю... закушу. 5. Коваль коня кує, а... ногу підставляє. 6. Літом і баба сердиться на.... 7. Додому широкі..., а з дому-вузькі. 9. Не рубай..., на якому сидиш. 11. Знає..., чиє сало з'їв. 12. Держись за гриву, бо за... не вдержися. 13. Якби та якби в роті виросли... 15. ...дьогтю зіпсує бочку меду. 17. ...з воза — коням легше. 18. І... потало, і ковбасам лихо стало. 21. Забувся..., коли телятком був. 22. Яка..., таке й сіно. 23. Не хвали... зранку, а хвали увечері. 24. ..., криво, аби живо. 26. У чуже.... не пхай свого носа. 27. ...завжди без воріт, а швець — без чобіт. 28. Він такий, що його... заклюють.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Де... не метена, там дівка не плетена. 2. ...день починає, а соловей його кінчає. 4. Куди... хилиться, туди й падає. 6. ...бреше на місяць, а місяць світить. 8. Видно, що Гапка млинці пекла, бо... й на воротях. 10. І сліпа... везе, коли зрячий на возі сидить. 14. Це тоді буде, як... на дубі свисне. 15. В... дров не возять. 16. Наше... півняче: проспівав; а там хоч не розвидняйся. 17. Який мельник, такий млин, який..., такий син. 19. Сій... у кожусі, а жито в брилі. 20. Який..., така й робота. 24. Наскочила... на камінь, та камінь не подається. 25. Біда вівцям, де... пастушить.

Склав Л. ГУРТОВИЙ.

АЛІ РІЗОВ

НЕГАТИВНА РОЛЬ

У кімнаті було накурено — хоч сокиру вішай. Кожен курив і жоден із акторів-самодіяльників не погоджувався на цю негативну роль п'єси. А вона була навіть гірша за негативну: типи заздрісника, кар'єриста, негідника, бабія, дурня — усе це було зібрано докупи.

Члени керівництва самодіяльного театрального гурту один за одним виступали з півгодинними промовами, але нікого не могли переконати! Ніхто не хотів брати ролі та й годі!..

Карпеденколєв механічно переглядав репліки негативного героя. Коли це раптом здригнувся, приглянувся до тексту і підняв руку.

— Маю одне запитання!— сказав повагом.

Всі дивилися на нього з досадою — які там питання тут можуть іще бути?! Все ж ясно: ніхто не хоче!

— Маю одне запитання!— поважно повторив Прокоп.

— Що там у тебе?— в'яло озвався хтось із керівництва.

— Хто буде виконувати головну роль?

— Тороманов!— раптом озвався режисер.

— Тоді я візьму негативну!— сказав Прокоп і сів.

Якщо сказати, що в кімнату ввірвалася буря, — це буде мало. То був тайфун, ні — воістину цунамі! Мало не задушили Керпендеколєва у поздоровчих обіймах; так, ніби він із Місяця повернувся. Після того усі вихилили в барі по одній чарці горілки, замовили по дві Прокопові і кинулися додому, щоб утішити своїх домашніх звісткою про те, що не грають негативної ролі.

З Керпеденколєвим у барі зосталися тільки найближчі його приятелі. Треба ж було допомогти випити всю замовлену для нього горілку.

Усім кортіло запитати Прокопа, але ніхто не наважувався. Після десятої чарочки Кумчев осмілів:

— Прокопе, хочу щось тебе спитати, але обіцяй, що не відмовишся від ролі!

— Щоб я відмовився від ролі?!— витріщившись на нього та борючись із задубілим язиком пробелькотів Прокоп.— В разі жодному!— заявив твердо, від хвилювання переставивши місцями слова.

— Тоді скажи, нащо ти взяв таку паскудну роль?

— Паскудна? Га?.. Що паскудна, то таки паскудна. Але чи знаєте ви, що я маю зуб на Тороманова? У нас старі порахунки. А що ми маємо в третій дії? А маємо те, що мій негативник дає ляпаса головному героєві. Ото ж то!.. Ех, який то буде ляпас — самі скоро побачите,— пристрасно-мрійливо сказав Прокоп і вихилив чергову чарку.

З болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, УМІЩЕНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

У кого є ще такі голки, як у їжака?
Відгадка: у їжачихи.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Ми вже звикли, що «тече вода каламутна» у річки і водойми з наших підприємств. Бо там нікудишні очисні споруди. А художник О. Житніков намалював карикатуру, де ота «каламуть» тече з труби, що тягнеться від банку. («Перець» № 1). Наші читачі, яким пропонувалося зробити до цього малюнка підпис, були такими активними, що листоноша захекався носити до редакції листи. Журі подивоване не тільки активністю дописувачів, а і їхньою «одностайністю»: майже всі вони зійшлися на думці, що ***«Відмивання брудних мільйонів йде успішно»***.

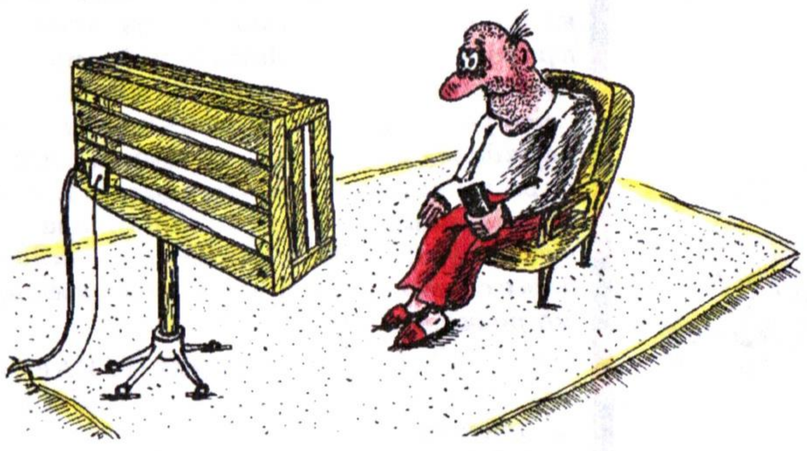

Тому знову довелося вдатися до жеребкування. Щасливим воно виявилося для:

Олекси ПАЛАМАРЯ з м. Славутича Київської області.

Сергія ГОСТРОВУХА з м. Хмельницького

та Ольги Яківни КАДЕСНІКОВОЇ з с. Куйбишевого Оржицького району на Полтавщині.

Вітаємо всіх!

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка В. СИМИНОГИ.

На переможців чекають призи!

Іноземний гумор

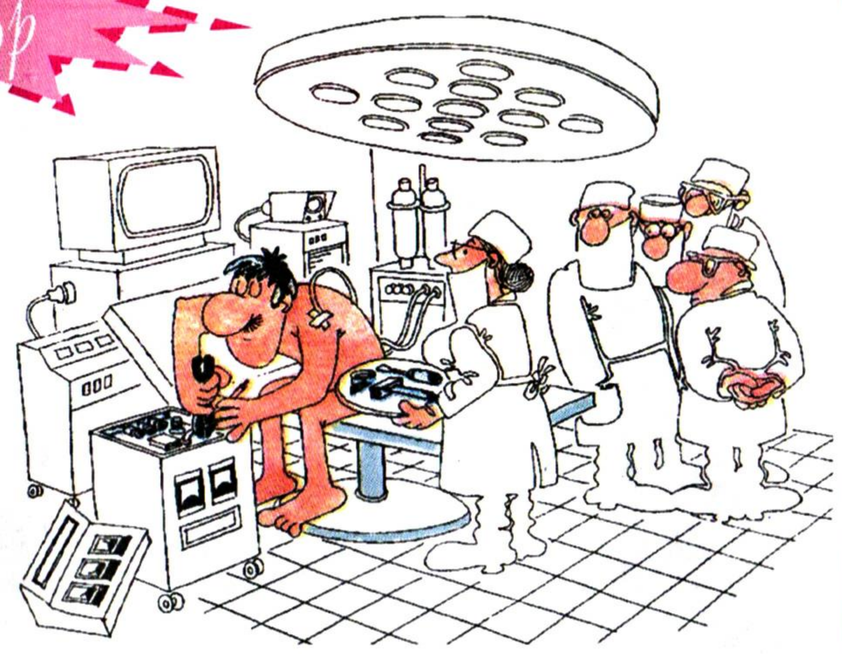

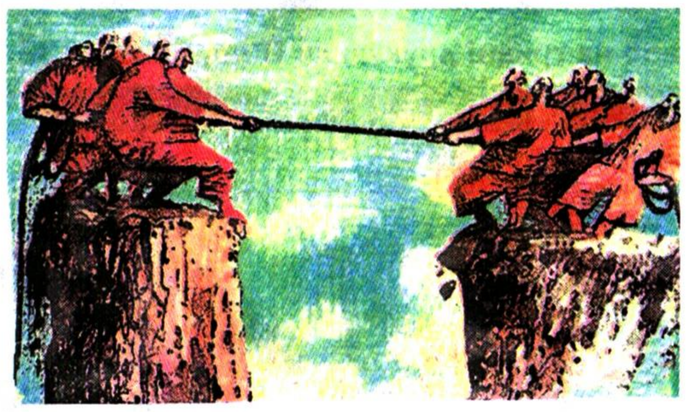

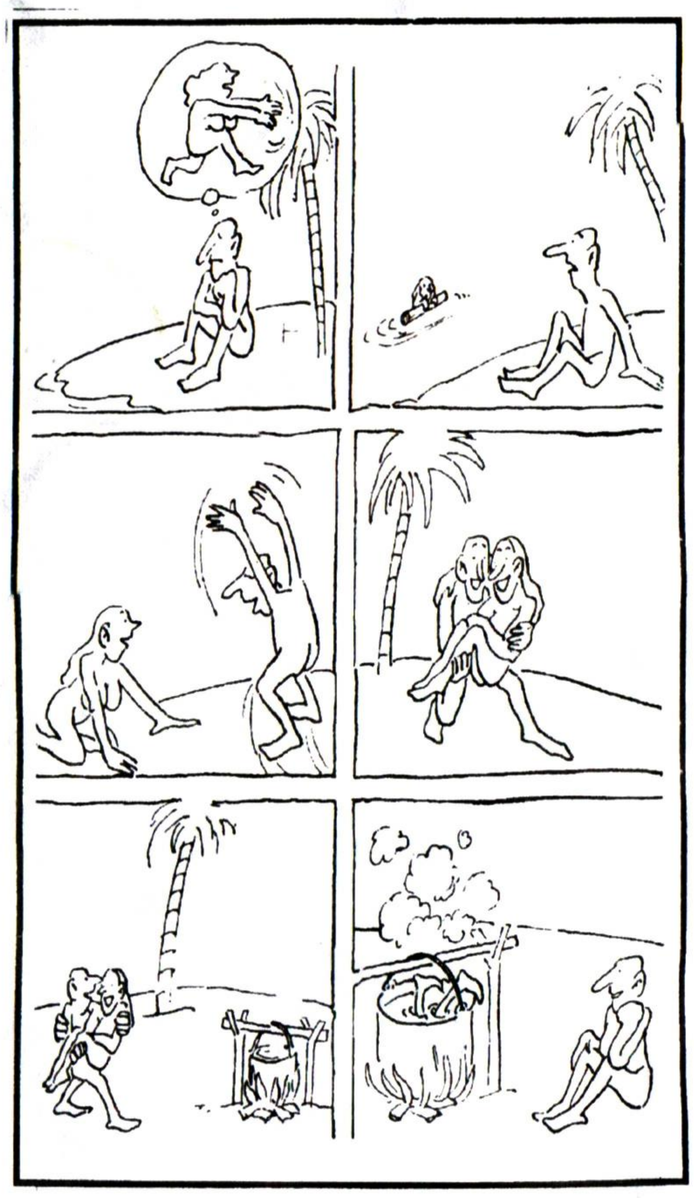

ХТО Є ХТО?

АРФА: рояль після сплати податків.

МИСТЕЦТВО ЛІКАРЯ: тримати хворого в доброму настрої, поки природа робить свою справу.

КОМПРОМІС: згода, за якою один не одержує бажаного, а другий залишається з носом.

ДЖЕНТЛЬМЕН: той, хто ставиться з повагою до людей, від котрих немає користі.

КРАХ ІЛЮЗІЙ: це коли помічаємо схожість свого обличчя з фотографією на паспорті.

ДОСВІД: школа, де дізнаєшся, яким дурним був раніше.

САДИСТ: людина, котра підкладає кнопку на електричний стілець.

СПІВПРАЦЯ: робити з посмішкою те, що тобі доведеться робити так чи інакше.

ПАРАДОКС: істина, поставлена догори ногами, аби привернути нашу увагу.

МІЗКИ: пристрій, за допомогою якого ми думаємо, що думаємо.

Із збірки «Сьоме почуття», США.

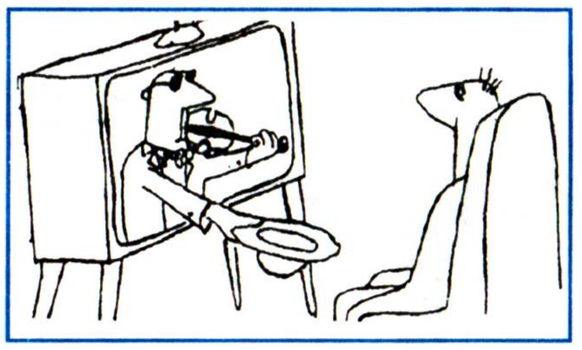

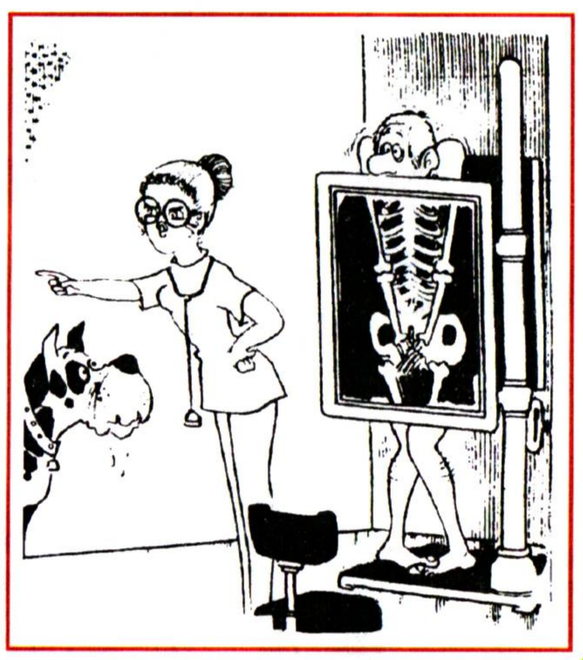

«Ти по гороскопу скорпіон, рак, чи баран з цапом?»

«Рядовий Друшляк, це ти окоп викопав, чи силосну яму?!»

«Якщо не співаєш, то хоч роби вигляд щоб усі чули?!»

«Повторюю спеціально для рядового Клинка, ліг на ліжко, закрив очі і заснув, а не спочатку закрив очі і ліг чорт знає на чиє ліжко!»

(Із записника солдата).

●

«Кобила хвостом відганяла мух, і час-від-часу скидала з воза діда Гришу».

(Із листа до редакції).

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Ви ж знаєте, всіх грошей не заробити, тому частину доводиться красти».

(Із пояснення).

«Після війни Німеччина була розчетвертована на три рівні половинки».

(Із шкільного зошита).

«Довго в вечірніх сутінках шукали Марія з Одаркою своїх п'яних чоловіків по березі річки, аж поки не побачили що дві відбившіся від гурту гуски курять».

(Із шкільного твору).

Надіслав Петро СОХАН.

«Тваринницькі приміщення ми повинні підготувати до зими так, щоб не стидно було почервоніти перед будь-якою комісією».

(Із виступу).

Надіслав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

ПЕРЕЦЬ № 3 (1512)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар), Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 01.02.2002.
Підписано до друку 01.03.2002.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 15230 прим.
Зам. 0110203.
Ціна договірна.

© «Перець» 2002 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Вінегрет із перцем

Вадим ВАСЮШКІН

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— А я кілером на півставки влаштувався. Роблю тільки контрольні постріли.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

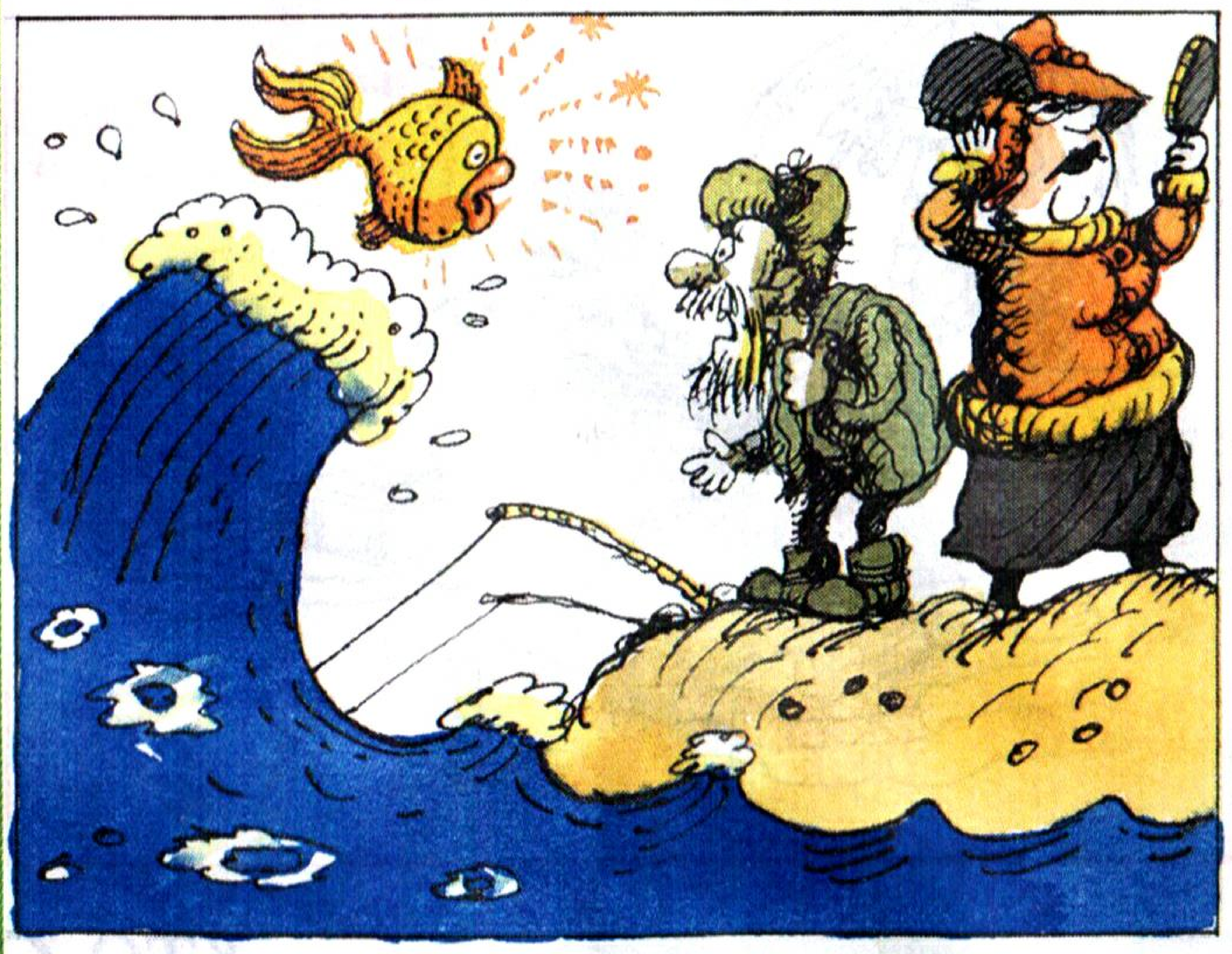

— Хоче стара, щоб на гривні друкували її портрет!

Георгій МАЙОРЕНКО

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ваш син збирає податі з однокласників!
— Так він же прямий потомок київських князів.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

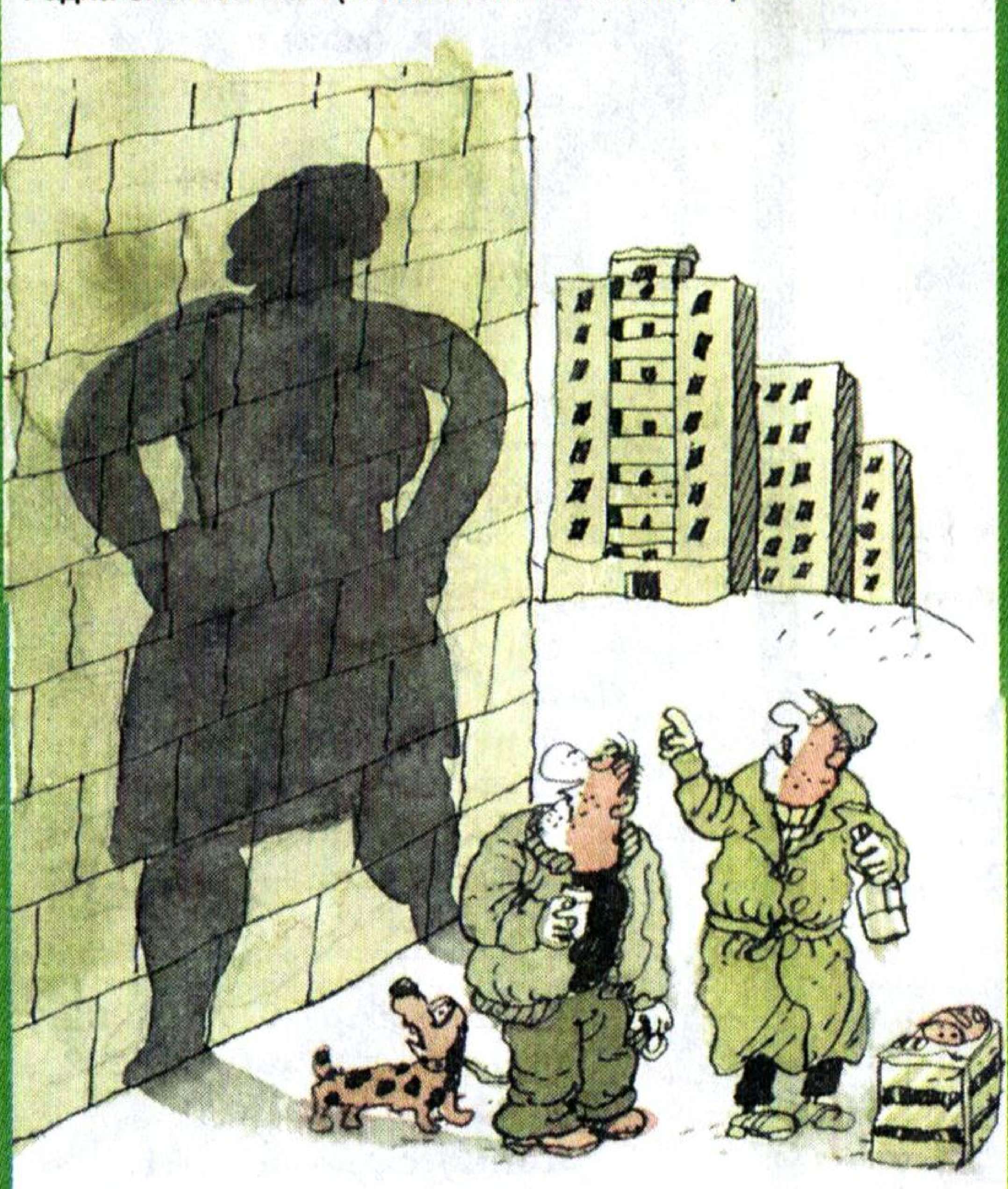

— О, тінь моєї жінки! Значить, скоро і вона з'явиться...

Сергій ФЕДЬКО

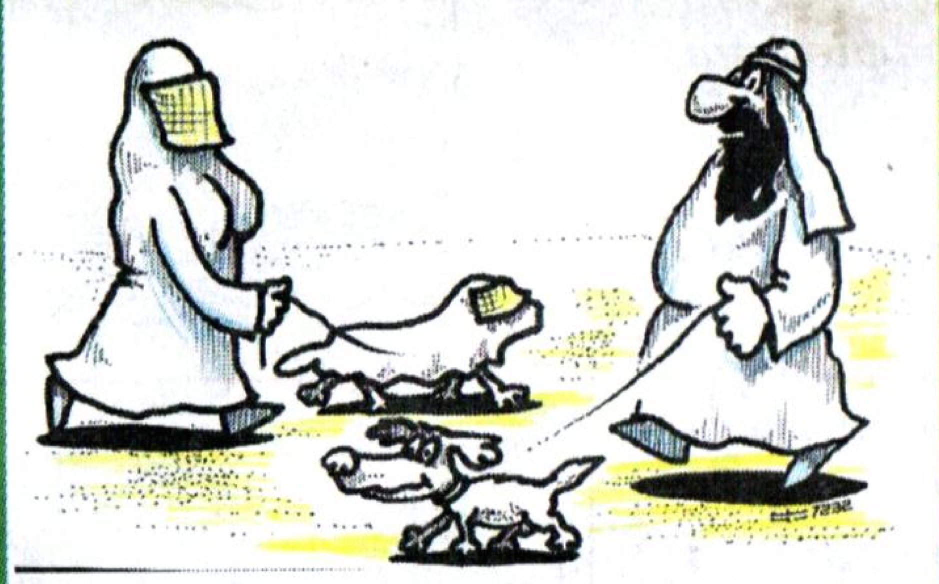

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Поздоров мене! Я вступив до партії жінок!

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Владислав ШИРЯЄВ

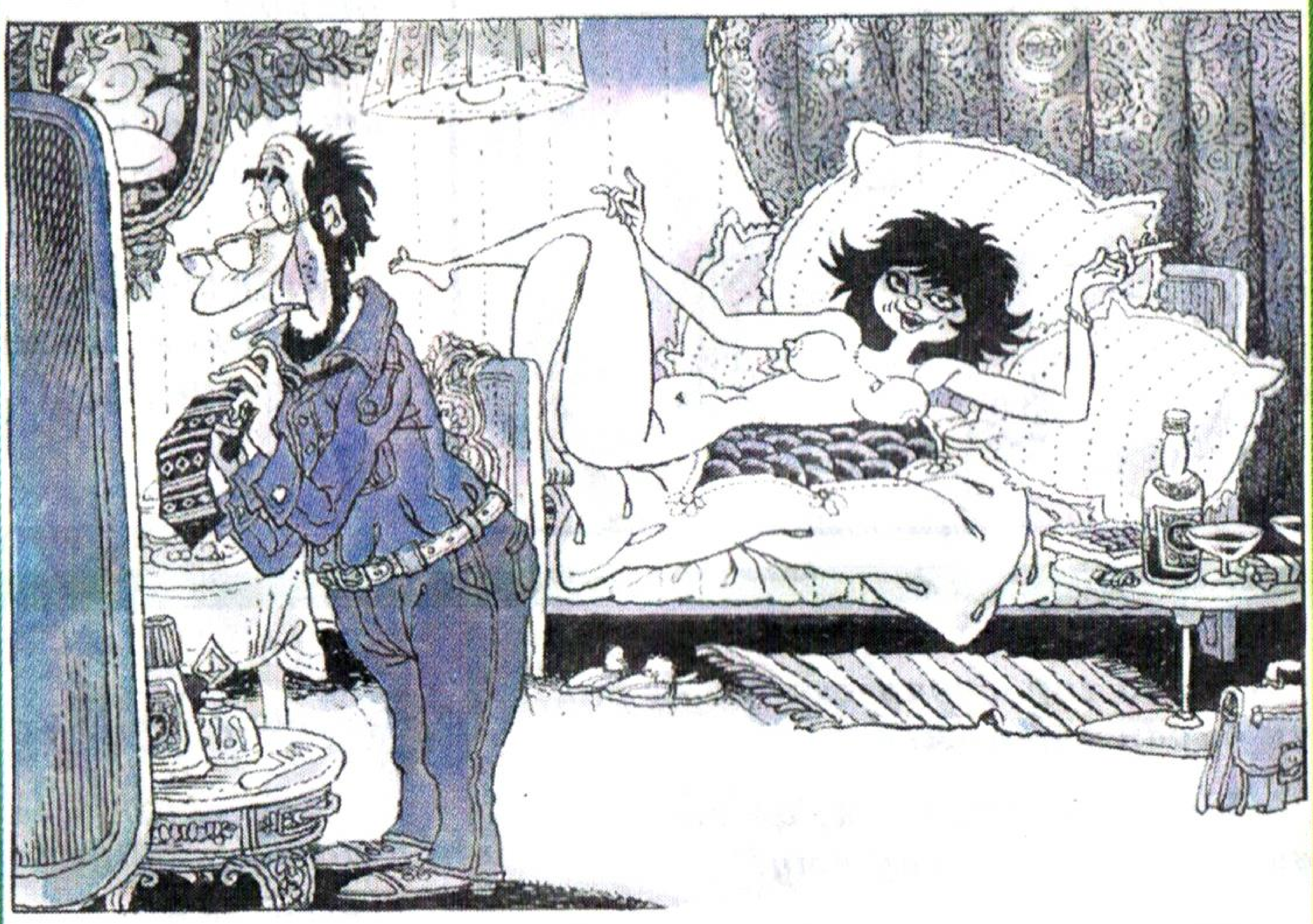

— Вибачте, професоре, але навіть на «задовільно» ви не тягнете!

4 820012 960675 03

Тим, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

НАГАДУЄМО!

Це ви можете зробити і сьогодні.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ. Індекс 74393.
Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити його і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!